ஸ்ரீயை நம:.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:.

ஸ்ரீ நிகமாந்த மஹாதேசிகன்

அருளிச்செய்த ரஹஸ்யங்களில்

௨௦ - வது ரஹஸ்யமான

ஸ்ரீ அபயப்ரதானஸாரம்.

அபயப்ரதானஸாரம்.

ஸ்ரீ[illegible] - மஹாபாஷ்யம்

ஸ்ரீரங்காசார்யரால்

பரிசோதிக்கப்பட்டு

பெங்களூர் துளசிதோட்டத்திலிருக்கும்

தூப்புல் - வேங்கடாசார்யர்

பரவஸ்து - ராமாநுஜாசார்யர்

பரித்திச்சேரி - சக்ரவர்த்தி - ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர்

கிருஷ்ணமாசார்யர்

இவர்களுக்காக

வியவஹாரதரங்கிணீ அச்சுக்கூடத்தில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

சென்னபட்டணம்.

ஸ்ரீதேசிகன் திருவவதாரஸம் - ௬௧௫ - வதான

சித்ரபாநுஸம்.

ஸ்ரீயை நம:.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:.

ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேசிகாய நம:.

ஸ்ரீ நிகமாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச்செய்த ரஹஸ்யங்களில்

உ०-வது ரஹஸ்யமான

அபயப்ரதாநஸார:.

ஸ்ரீமாந் வேங்கடநாதார்ய: கவிதார்க்கிககேஸரீ|
வேதாந்தாசார்யவர்யோ மே ஸந்நிதத்தாம் ஸதா ஹ்ருதி||
ராமாநுஜதயாபாத்ரம் ஜ்ஞாநவைராக்யபூஷணம்|
ஸ்ரீமத்வேங்கடநாதார்யம் வந்தே வேதாந்ததேசிகம்||

சீரொன்றுதுப்புற் றிருவேங்கடமுடையான்
பாரொன்றச்சொன்ன பழமொழியுள் . ஓரொன்று
தானேயமையாதோ தாரணியில்வாழ்வார்க்கு
வானேறப்போமளவும் வாழ்வு.

வால்மீகிவசஸாமேஷாம் ஸம்ப்ரஹார்த்தம் வ்யாகரோதிய:|
அபயப்ரதாநஸாரே ஸோவ்யாத்ஸ்வதந்த்ரதேசிக:||

ஜயத்யாஸ்ரிதஸந்த்ராஸ த்வாந்தவித்வம்ஸநோதய:|
ப்ரபாவாந் ஸீதயா தேவ்யா பரமவ்யோமபாஸ்கர:||க||
ப்ராய: ப்ரபதநே பும்ஸாம் பௌந:புந்யம் நிவாரயந்|
ஹஸ்தஸ்ஸ்ரீரங்கபர்த்துர்மே ஸ்வாதபயதீக்ஷித:||உ||

நமஸ்தேஸ்தோகஸ்தேஸ்து ந ஸமஸ்த நிக்ஷேபம் ச நஜ நஸ்வயம் ரக்ஷார்த்தி க்ஷாஸமயிகஸமயாநயஸ்மே | ஸர்வாயீஸ்வைஸ்வரக்ஷண க்ஷமி தஸ்யாவா யாயவஸ்மி த்ருஷ்டாந்தீக்ருத ப்ரபந்ந பதாம்போஜ ரஜஸே ||

சோகந்தவிர்க்குஞ்சுருதிப்பொருளொன்றுசொல்லுகின்றேன்
நாகந்தனக்குமிராக்கதர்க்குநமக்குஞ்சரணம
ஆகண்டலனமகனாகியவாவலிப்பேறியதோர்
காகம்பிழைத்திடக்கண்ணழிவேசெய்தகாகுத்தனே.

ஒருக்காலே சரணாக வடைகின்றார்க்கு
  முனக்கடிமை யாகின்றே னென்கின்றார்க்கும்
அருக்காதே யனைவர்க்கு மனைவராலு
  மஞ்சேலென் றருள்கொடுப்ப னிதுதானேதும்
இருக்காலு மெழின்முனிவர் நினைவினாலு
  மிவையறிவார் செயலுடனென் னிசைவினாலும்
நெருக்காத நீள்விரத மெனக்கொன் றென்று
  நெறியுரைத்தார் நிலையுணர்ந்து நிலைபெற்றோமே.

"பரித்ராணாய ஸாதூநாம் விநாசாய ச துஷ்க்ருதாம் | தர்மஸம்ஸ்தாபநார்த்தாய ஸம்பவாமி யுகே யுகே ||" என்கிறபடியே ஸர்வேச்வரன் ஒரு த்ரேதாயுகத்திலே சக்ரவர்த்தித்திருமகனாயவதரித்தகாலத்திலே ஸ்ரீவால்மீகிபகவானும், ப்ரஹ்மபுத்ரனான ஸ்ரீ நாரதபகவானும் பக்கலிலே இவ்வவதார வ்ருத்தாந்தத்தை ஸங்க்ஷேபேண ச்ரவணம் பண்ணி, "மச்சந்தாதேவ தே ப்ரஹ்மந் ப்ரவ்ருத்தேயம் ஸரஸ்வதீ" என்கிறபடியே, ஸர்வதேவேசனான ப்ரஹ்மாவினுடைய ப்ரஸாதத்தாலே ப்ரவ்ருத்தமான திவ்யஸாரஸ்வதத்தையுடையனுமாய், "ரஹஸ்யஞ்ச ப்ரகாசஞ்ச யத்வ்ருத்தம் தஸ்ய தீமத: | ராமஸ்ய ஸஹ ஸௌமித்ரே ராக்ஷஸாநாஞ்ச ஸர்வச: || வைதேஹ்யாச்சைவ யத்வ்ருத்தம் ப்ரகாசம் யதி வா ரஹ: | தச்சாப்யவிதிதம் ஸர்வம் விதிதம் தே பவிஷ்யதி || ந தே வாகந்ருதா காவ்யே காசிதத்ர பவிஷ்யதி ||" என்று ப்ரஹ்மாவாலே உக்தவானுமாய், "ஹஸிதம் பாஷிதம் சைவ கதிர்யா யச்ச சேஷ்டிதம் | தத்ஸர்வம் தர்மவீர்யேண யதாவத் ஸம்ப்ரபச்யதி ||" என்கிறபடியே, தர்மவீர்ய ப்ரஸூதமான திவ்யசக்ஷுஸ்ஸாலே இவ்வவதார வ்ருத்தாந்தத்தை, "பாணாவாமலகம் யதா" என்னும்படி நிரவசேஷமாக ஸாக்ஷாத்கரித்து, "உபேம்ஸ்த்ரயீநந்தவோரம் யோகே நாரஜநீசரம் | விவேகஸாரஜாதேந ஸம்நயதியோகிநாம் ||" என்கிறபடியே, ஜகத்துக்கு பரமோபகாரகமான இவ்வவதார ரஹஸ்யத்தை

வெளியிட்டு லோகத்தையுஜ்ஜீவிப்பிப்பதாக தன்கருணையாலே ப்ர வ்ருத்தமாய், "இதிஹாஸபுராணாப்₄யாம் வேத₃ம் ஸமுபப்₃ருஹ்மயேத் | பி₃பே₄த்யல்பஶ்ருதாத்₃ வேதோ₃ மாமயம் ப்ரதரிஷ்யதி ||" என்கிற ஶாஸ்த்ரார்த்த₂த்தை அநுஸந்தி₄த்துக்கொண்டு வேதோ₃பப்₃ருஹ்மண ஸாபேக்ஷரான ஸர்வஜ்ஞர் பக்கலிலிருக்கிறத்தாலும், அவர்களைப் பற்ற வேதங்களுக்குண்டான ப்ரதாரணப₄யத்தை ஶமிப்பிக்கைக் காகவும், "வேத₃வேதா₃ந்தஸம்ஶ்ரிதம்" என்கிறபடியே, நாலுவே தங்களையுமொருதட்டிலும் தானொருதட்டிலுமாகநிற்கிற ஸ்ரீபா₄ர தமாகிற ப்ரப₃ந்த₄த்தையருளிச்செய்து, "ஜ்ஞேயாதே₃ஶோ ந ஸம்ஶய꞉" என்கிறபடியே, ஆனைக்கொண்டி ப்ரப₃ந்த₄த்தை ப்ரவர்த்திப்பிக்கக் கடவோமென்று சிந்தித்த ஸமய த்திலே கணேஶவர்கள் வந்து வேதோ₃பஸங்க்₃ரஹணம் பண்ண, "தத₃ர்த்த₂யோக₃ நாகத்₃ர்ஷ்டா வேத₃வேதா₃ர்த்த₂ நிஶ்சிதா | வேதோ₃ப ப்₃ருஹ்மணார்த்தா₂ய தாவக்₃ராஹயத ப்ரபு₄꞉ ||" என்கிறபடியே, உசி தாதி₄காரிஶேஷத்தாலே உபப்₃ருஹ்மணரூபமான ப்ரப₃ந்த₄த்தை ப்ரவர்த்திப்பித்தான்.

இதி கவிதார்க்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸ்ய
ஸ்ரீமத்₃வேங்கடநாத₂ஸ்ய வேதா₃ந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு
ரஹஸ்யத்ரயஸாரே - ப்ரப₃ந்த₄ஸாரப
ப்ரயோஜநாதி₄கார꞉.

இப்படி உபப்₃ருஹ்மணத்தில் பண்ணுகிற வ்யாஸாதி₃களான வேதோ₃பப்₃ருஹ்மணங்களில் ப்ரதா₄னமான உபப்₃ருஹ்மணம் ஶ்ரு தாஶ்ருதாதி₃களில் சொல்லுகிற ஸர்வஶரண்ய ப்ராப்தவ்ய விஷய மாயும், ஸர்வாதி₄காரமான ஶரணாக₃திரூப ப்ரமஹித விஷயமா யும் இரண்டுவகையாயிருக்கும்.

இதில்ஸர்வஶரண்யமான ப்ராப்தவ்யத்தை நிஷ்கர்ஷிக்குமிடத் தில் ஸர்வேஶ்வரனைப்பற்ற ஸந்தே₃ஹமொன்றும், வ்யக்தியொன்றும், ஸமாதி₄ கொன்றும ஶங்கிதராயிருப்பாரிருவருண்டு. அவர்களாரொனில் ஸர்வ

ஸாரனுடைய மகனும் பேரனும். அவர்களில் பேரனன ரூஷுங்க் காட்டில் ஸவெஜூஸாநு கயிகனென்னுமிடத்தை "ஜூஂஹிதஂதஜ நுஜுஷஹாரெஸாஂவிஷுவராகு ஶெசஃ| கயிகஂசெரிெரவிஷூஂ ஷெவாஸஷிஜூரணாஸுதா||" என்று ஸ்ரீ வாரஸாராவொகூத்தாலே வெளியிட்டான். ராவண வயா நஜரஂ ஷெவர்கள்வந்து பெரு மாளை ஷொதுஂம் பண்ணுகிறபோது ப்ரஹாதிஸவஜுஷெவதைகளு டைய, "கதஜுரவஸவஜுஸூஸொகவூஸுஷுராஜா நவதாஂவிஹஃ| உவெகூவெஸகயஂஷீ தாஂ வதஂ தீஂஹஙவாஹெந || கயஂஷெவரு ணஶ்ருஷ நாதூா நவெபஂஸூவெ | உவெகூவெஸவாவெவெஷஹீஂ ஶாநுஷஃ ப்ராகுதாயரா||" எனகிற வாக்யத்தாலே பெருமானு டைய ஸவஜூஸாக வரகவதெஷஷாவித்தான். கநஜரஂ, ஷெவர் கள்தவிர ப்ரஹா தனித்துப்பண்ணின ஷொதுத்திலும் எதிரிகை யாலே விடுதீட்டானகணக்கிலே "கக்ஷரஂப்ரஹஸதூஂகூஂ" என்று ஸவஜுவிலக்ஷணமான வரப்ரஹ்ம் பெருமாளென்னுமிடத்தையும், "கூஜுயாணாஂ ஹிெஷாகா நா ஶாதிகதஜுரவயஂவ்ரஹஃ||" என்று ப்ரஹலக்ஷணமான ஜமதூாரணகூத்தையும், ஜமதூரஂஸாரீரஂதெ, என்று ஸவஜுஸாரீரகூத்யையும், "கஹஂதெஹூஷயஂராஶஜீஹாெஷ வீஸரஸ தீ" ஐதூாதிகளாலேஸ்ரு ளதவ்யொமத்தில்வதுவர மான ஹூஷயஸஶத்தாலே ப்ரஹாவினுடைய காயஜுகூத்தையும், மற்றுமுள்ள ஷெவதைகளெல்லாம் விஹூதெதூகூஷெஸமானபடியை யும், "ஸரணூஂஸரணஂவகூாஶா ஹஂநிவூாஶஹஷஜுயஃ" என்றுஸூ ஸரணூகூத்தையும்பேசினன். யாவனெருவன் ப்ரஹாவெ முற் படஸூஷிக்கிருனென்று ஶ்வதாஶ்வதரொவநிஷத்திலே யபீதமா னவஸுத்தை உதூரஸ்ரீ ராஶாயணத்திலே ப்ரஹா தன்னுடையவாக்ய த்தாலேபேசினன். எங்கனேயென்னில், "ஸவேயெஸஶஹாவாெஹா ஸாநுஷொகாந ரிரகூிதஂ | ஸஂகூிவூவவராஷொகாநு ஶாய யாஸயஷெவஹி || ஶஹாணஜுவெஸயாநாவ ஶாஂகூஂவஒவஜுஶஜீஜ நஃ||" என்றுதுடங்கி, "வஷெதிவெூகஜுவஸஂகாெஸ நாஹூாஶுதூா ஷூஶாஶவி|ப்ராஜாவதூஂகூயாகஶஜுஸவஜுஂஶயிநிவெஸிதழ || ஷொ ஹஂவஸநூஸஹாெரொஹி கூாஶவாவெஸஜமதூதிழ | ரக்ஷாஂவியதூ ஹஒெதஷ ஶஶெதஜஸெராஷவாநு || ததஸஶஷிஷயஜுஷஜுஸெஸா

ஹாவாத் ததா நாத: | ரக்ஷார்த்தம் ஸர்வபூதாநாம் விஷ்ணுத்வமுபஜக்மிவாந் || அதித்யாம் வீர்யவாந் புத்ரோ ப்ராத்ரூணாம் ஹர்ஷவர்த்தந: | ஸமுத்பந்நேஷு க்ருத்யேஷு லோகஸாஹ்யாய கல்பஸே || ஸ த்வம் வித்ராஸ்யமாநாஸு ப்ரஜாஸு ஜகதாம் வர | ராவணஸ்ய வதாகாங்க்ஷீ மாநுஷேஷு மநோ ததா:||" என்று ஸர்வேச்வரன் பரம காரணமானபடியையும், தானவனுக்கு காரியபூதனுமாய் பாரதந்த்ர்யனுமாய் ததீய ஶேஷனுமாயிருந்தபடியையும், தங்கள் குடியும் ராஜவம்சத்தில் குடியும் ஸர்வேச்வரனு தேவாதிகளுடைய அபேக்ஷைத்தற்போலே ஸங்கல்பத்தாலே அவதரித்திருக்கிறனென்னுமிடத்தையும் ப்ரஹ்மா விண்ணப்பஞ்செய்தான்.

தன்னுடைச்சோதிக்கெழுந்தருளுகிறபோதும், "ஆகச்ச விஷ்ணோ பத்ரம் தே திஷ்ட்யா ப்ராப்தோऽஸி ராகவ | ப்ராத்ருபிஸ் ஸஹ தேவாபை: ப்ரவிசஸ்வ ஸ்வகாம் தநும்|| வைஷ்ணவீம் தாம் மஹாதேஜா யத்வாகாசம் ஸநாதநம் | த்வம் ஹி லோககதிர்தேவ ந த்வாம் கேசித் ப்ரஜாநதே || ருதே மாயாம் விசாலாக்ஷீம் தவ பூர்வபரிக்ரஹாம் | யாமிச்சஸி மஹாதேஜஸ் தாம் தநும் ப்ரவிச ஸ்வயம்||" என்று விண்ணப்பஞ்செய்தான். இப்படியால் ப்ரஹ்மாதிகளுக்குங்கூட ப்ராதாந்யமாய் பரம காரணமான தத்வத்தை வ்யுத்பாதிக்கிற வேதமார்கங்களுக்கு உபப்ருஹ்மணம்பண்ணினான்.

இதி கவிதார்க்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸ்ய

ஸ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு

ஸம்ப்ரதாயபரிசுத்தௌ

பரதத்வோபப்ருஹ்மணாதிகாரோ த்விதீய:.

ஸ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேசிகாய நம:

இப்படி ஸர்வசரண்யமான பரதத்வத்தினுடைய வசீகரண ஸாதநமாய், ஸர்வாதிகாரமாய், பரஹிதமாயிருக்குற சரணாகதியோகத்துக்கு வியாயகங்களான வேதமார்கங்களை இவ்வம்சத்தில் உபக்ரமாதிகளாலே உபப்ருஹ்மித்தான். எங்ஙனே என்னில்

அவதாரப்ரஸங்கத்தில் முற்பட சக்ரவர்த்தியினுடைய யஜ்ஞத்திலே ஹவிர்ப்பாகக்ரஹணார்த்தமாகத் திரண்டதேவர்கள் ரக்ஷாகாங்க்ஷிகளாய், "ஆவாரார்துணை" என்று நிற்கிறவளவிலே, 'ஏதஸ்மிந்நந்தரே விஷ்ணுருபயாதோ மஹாத்யுதி: | ஶங்கசக்ரகதாபாணி: பீதவாஸா ஜகத்பதி:||" என்கிறபடியே, ஸர்வஶேஷியான ஸர்வேஶ்வரன் அவஸரம்பார்த்து ரக்ஷணஸந்நாஹத்தாலுண்டான புகர் தோன்றும்படி ரக்ஷணோபகரணங்களோடே கூடி யெடுத்துவந்து தோற்ற, "ஸிஷ்டம் ஸம்ப்ரயக்ஷாஸ்து தம் ஸர்வே ஶரணம் கதா:" என்றுதுடங்கி தேவஜாதியுள்ளாரெல்லாருமிருந்ததே குடியாக ஶரணாகதரானபடி சொன்னான். த்ரிஶங்குஶுந:ஶேபவ்ருத்தாந்தங்களிலும் விஶ்வாமித்ராதிவ்யாபாரவிஶேஷங்களைச்சொல்லி, ஶரணாகதரக்ஷணம் பரமதர்மமெனும் ஸர்வகாரணிகவிஷய ஶரணாகதிமஹாவிஶ்வாஸத்தைப்பின்னும்காட்டினான். இளையபெருமாள், "ஸ ப்ராது: சரணௌ காடம் நிபீட்ய ரகுநந்தந: | ஸீதாமுவாசாதியஶா ராகவம் ச மஹாவ்ரதம்||" என்று உபாயபரிக்ரஹத்தைப்பண்ணி இதுக்குபலமாக, "குருஷ்வ மாமநுசரம் வைதர்ம்யம் நேஹ வித்யதே | க்ருதார்த்தோऽஹம் பவிஷ்யாமி தவ சார்த்த: ப்ரகல்பதே||" "பவாம்ஸ்து ஸஹ வைதேஹ்யா கிரிஸாநுஷு ரம்ஸ்யதே | அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி ஜாக்ரத: ஸ்வபதஶ்ச தே||" என்றுபெருமாளும் பிராட்டியும் சேர்ந்தசேர்த்தியிலே தாமடிமைசெய்ய அபேக்ஷித்தாரென்று சொல்லுகையாலே உபாயோபேயபரவாக்யத்வயார்த்தமான ஶரணாகதிஶாஸ்த்ரவிஶேஷத்தை உபப்ரும்ஹித்தான்.

முற்பாடரானதேவர்கள்பண்ணின ப்ரபத்திக்காக ராவணவதத்துக்கெழுந்தருளுகையும், ஸ்ரீபரதாழ்வான்பண்ணினப்ரபத்திக்காகமீண்டு திருவபிஷேகம்பண்ணிராஜ்யம்பண்ணுகையும்விரோதமானபடியாலே ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்கு ப்ரபத்தி பண்ணினபோதே பலஸித்தி சடக்கெனத் தலைக்கட்டிற்றில்லையேயாகிலும், அவருக்கு கைகேயீவரத்தாலே * ப்ரஸக்தமான அவத்யம்தீரும்படி "மரவடியைத் தம்பிக்கு வான்பணையம்வைத்துப்போய் வானோர் வாழ

---

* அவருக்கு கைகேயீவரத்தாலே என்னுமிடத்தில் கைகேயீ கலகத்தாலே என்கிறபாடபேதம் சிலது கோசங்களிலுண்டு.

என்கிறபடியே அப்போது ஸாக்ஷாத்ஸம்மான திருவடிகளுக்கு ப்ரதி நிதியான ஸ்ரீஸம்பத்குமாரனாலே ஸஹஸ்ரத்ஸஞ்சொல்லி" பின்பு வைசேஷ்யம் ப்ரதிஜ்ஞாதயான தேவகாயத்ரீ தலைக்கட்டினவாறே ஸ்ரீவைஷ்ணவ கவிமானத்தாலே ஸாக்ஷாத்ஸம்மான திருவடிகள் ஸ்வயமாகம தங்களாய் சுயத்ஸம்பந்தங்களானபடி சொன்னான். அப்படியே, "ஸ்ரீராமம் நீதி நயம் காரணாதோத்பாத ஜாநகீ யாஸஜநஸம்ப்ருத்ஸம்ப்ருத்தே நீ|| வநே தேஷா கநவரமேந்த்ரர கோஸத்யாஸம் வைவர்ஜம் ஸர்வவர்ஷம் ஜநஹிஜநவஸம்||" என்கிறபடியே, "புற்பாமுதலாப் புல்லெறும் பாதியொன்றின்றியே நற்பாலயோத்தியில்வாழுஞ்சராசரமுத்தவும் நற்பாலுக்குதந்த நான்முகனார்பெற்றநாட்டுளே" என்றும் பேசுகிறபடியே ஜம்மஸ்யாவரவிஹாரமற உபாயாதிகார ப்ரஸம்மரஹித மான ஜந்துக்களையும் ஸ்ரீஹாதாழ்வான் பண்ணின ப்ரபத்தியி னாலே அவருடைய விஷயவாஸாதமே பற்றாசாக பின்பு ரக்ஷிக் கும் ப்ரகாரத்துக்குப்புறஞ்செய்யலான, "தேவயம்ஹவதாரக்ஷஸ்ரா ஹவதிஷயவாஸிநீ||"என்கிற ஜஷிவாக்யத்தின்படியே, அவர்களு க்கு விரோதிகளான ராக்ஷஸரை நிராகரித்து ஜஷிகளை ரக்ஷித்தபடி சொல்லுகையாலேரக்ஷாபேக்ஷைபண்ணும்போதுவேறொருபகாரம் பண்ணவேண்டா. அவிரோநமேரவரமானவிஷயத்தில் துவக்காலே அநந்யஸாரணாமதியைப்போலே வெளியிட்டுக் குடிக்கவேயமை யுமென்று திருக்கண்ணமங்கையாண்டான்படியிலே கடைத்தலையி ருந்துவாழும்சோம்பரையுகத்தியென்று ஐயத்தைவெளியிட்டான். குருகாவராயனையும், ராவிரக்கையனை காகநு ப்ரஹ்மாஸ்த்ர விமந்த்ரதமான துரும்பாலே துறப்புண்டு ப்ரஹ்மாமுதலாக உன் னையறியோமென்னுக உற்றார்வாசல்களெல்லாம்நுழைந்து என்னைக் காத்துக்கொள்ள வல்லாருண்டோவென்று, கதறினவிடத்து காக் கைக்கொருவருமில்லையாய்த்து. அவ்வளவில்,"ஸவித்ராவவரித்ரா கஸமரெஸஹஸஷிவிஹி" எனறபடியே ப்ரியஹிதகாரிகளா ன தாயுந்தகப்பனும் வாழுகிற நாட்டிலே குடியிருக்கிற தேவஜா திகளும் ஸரணாமதரக்ஷணயநத்துக்குவதேஷாக்களான ரிஷி களுந்தாங்களேறிட்டுக்கொண்டால், "ப்ரஹ்மாஸ்வயம்ஹஸ்தநாம நேராவாரஷ்ரஷி ணைத்ரஷி வராஜகோவா| ஜம்தேரஹம் த்ரஸ்ர நாயகோவாத்ரம் நஸ்காடயிராவேஸ்ரம்||" என்கிறப

டியே இக்காகத்துக்கு ரக்ஷை பிறவாதென்றிதினுடைய ஹிதத்தை நிரூபித்து பெருமாளைக் கைக்கொள்ளுகைக்கீடாக இக்காகம் எங்கும் போய்க்கரைகாணாதே "ஏறிகடல்வாய்மீண்டேயும் வங்கத்தின் கூம் பெருமாப்பறவை" என்கிறபடியே அநந்யகதியாய் விழவேணுமென்று பார்த்து எல்லாரும் துரத்திக் கதவடைத்தார்கள். அப்போது வேறொரு திக்கை நோக்கினால் ப்ரஹ்மாஸ்த்ரம் தொடருகிறபடியும் பெருமாளெழுந்தருளியிருக்கும் திக்கை நோக்கினபோது கொலை நினைவன்றிக்கே செருக்கடைக்கலந்திருக்கிற ஸ்வபாவமான ஶரண்யரது திருவுள்ளத்தையறிந்த ப்ரஹ்மாஸ்த்ரம் காலதாழ்கிறபடியையும் கண்டு காகம் தப்பிப்போக நினைப்புண்டாயிருக்கச்செய்தே, "த்ரீந் லோகாந் ஸம்பரிக்ரம்ய தமேவ ஶரணம் கத:" என்றபடியே போகத்து வந்து விழுந்தது; இப்படி விழுந்தவிடத்திலே, "ஸ தம் நிபதிதம் பூமௌ ஶரண்ய: ஶரணாகதம்। வதார்ஹமபி காகுத்ஸ்த: க்ருபயா பர்யபாலயத்॥" என்கிறபடியே வதார்ஹனை போக்கத்து தாமிருந்தவிடத்திலே வந்து விழுந்தமாத்திரமே ஶரணாகதியாகக்கொண்டு பெருமாள் ப்ராணாபிஹானவனுக்கு ப்ராணப்ரதாநம் பண்ணிரக்ஷித்தாரென்கையாலே எத்தனையேனும் தீரக்கழிபவவராயம் பண்ணினாரையும் போக்கத்துவிழுந்தால் ஸ்ரீஸூக்தத்திலும் நாராயணஸூக்தத்திலும் சொல்லுகிறபடியே நித்யாநபாயிநியான பிராட்டி ஸந்நிதியுண்டாகையாலும், பரகாருணிககவாதிகளாலும் பெருமாளே திட்டுக்கொண்டு ரக்ஷிப்பரென்னும் பரமரஹஸ்யத்தை வெளியிட்டான். ப்ராணாபிஹானவிக்காகத்துக்கு ப்ராணப்ரதாநம் பண்ணுகையாலே ப்ரபத்திமஹாவிஶ்வாஸம். உத்ருஷ்டக்ருதியானவிக்காகத்துக்கு ஶிக்ஷைபாகவொரு கண்ணழிவாலே ஶாஸ்த்ரத்தைவிலக்கினார். ஸ்ரீ பரமாஸனைளவில் தொடுத்தஅம்பை அவன்தெளிந்து ஆம்அபாஸமொக்ஷதவிர்ந்தவளவில் அவனுக்கு உதீக்ஷிதவிரஸங்களான ஸம்ஸ்காரங்களிலே ஏவினார். ஸமஸ்த்ரத்தைப்பத்தித் தொடுத்த ஶஸ்த்ரஸமஸ்த்ராஸ்த்ரநிவாரணோ ஸாநந்தாவனும் ஶரணாகத ஞைகையாலே அிஷத்துக்கள்பகலிலே, க்ஷுஶ்ரீதருடைய பாவக்ஷதத்தை யேறிடுங்கணக்கிலே ஸமஸ்த்ரவிரோதிகளானபாவிஷர் பக்கலிலே ஏவினார். காகத்தைப்பத்த ஶஸ்த்ரத்தை வ்யோமித்த

ளவில்போக்கறுதியொழிய உள்ளொருபசையில்லாதகாகம், ப்ராணா பந்நமானபோது இக்காகத்துக் கபராதம்பண்ணுகையில் ஸம்பந்தமில்லாதபடியாலே "அத்தைக்கண்டுகொள்ளாமை கொலை கொண்டுவா" வென்கிறபடியே இனியோரபராதத்தோடே மற்ற கண்ணும் போமென்றஞ்சி, த்வயஸம்பந்தத்தைவிட்டு திரிகைக்காக ஒருகண்ணை ஸ்வரூபத்துக்கிலக்காக்கினர். ஆகையாலிம்மூன்று வ்ருத்தாந்தத்திலும் ஸ்வரூபத்துக்கு ரக்ஷணம்கொடுத்தபடிகளெல்லாம் ஸ்ரீத்ரிஜடை ஹிதமாகவெனறு நிர்ணீதம். காகத்துக்கு ஸம்பந்தமுண்டாயிருக்க கௌரவத்தாலே ரகுவராய் கடுகபெருமாளெழுந்தருளி யிருந்தவிடத்திலே வாராதவளவிலே ஸயோத்யாவனம் பண்ணினராக பழிசுமந்த மஹாராஜர்விஷயத்திலே இளையபெருமாளுடைய சீற்றத்தைக்கண்டு ஸந்தோஷியானதிருவடி, "ஸர்வதாபராதஸம்பந்தே நாதி ப்ரணிபாத ப்ரஸந்நா: | ஸதேரணாம் ஜாநந்தி ஸுக்ஷ்ம ஸம்ப்ருஷ்யாதி நாத்" என்று அவஸரத்திலே பராயமே பத்தா சாக ப்ராணாபந்நராய் ப்ரஸாதிப்பிக்க ப்ராப்தமென்று மஹாராஜருக்குதர்மோபதேசஞ்சொல்லும் ஸ்ரீத்திலே ஹிதஞ்சொல்ல மஹாராஜருந்தெளிந்து, "யதிகிஞ்சிததிக்ராந்தம் விஸ்வாஸாத் ப்ரணயேந வா | ப்ரேஷ்யஸ்ய க்ஷமிதவ்யம் மே நகஸ்சிந்நாபராத்யதி" என்று க்ஷமை கொண்ட ப்ரகாரத்தைச சொல்லுகையாலே, ஸ்ரீவைஷ்ணவ விஷயத்திலே ஸாபராதனாலும் ஸாரவத்தம ரக்ஷைகொள்ள வல்லவத் தாலே பெருமாள் க்ஷமித்தருளுகையாலே யிவன், நிரபராதனாய் ஜைகஸ்யொழுமென்னுமிடத்தைவெளியிட்டருளினன். அவ் வளவில், "யதுக்தோ ராகவேணாஸௌ ஸர்வாபராதஸௌம்யா ஸ்ருதம் | பாதுஸ்வரூபஞ்ச ஸத்வாம் க்ஷமஸ்வ மஹாத்மனே" என்று இளைய பெருமாள் தம்முடைய வார்த்தைகளுக்கடியொரு ஸாவதாரனபெருமாளுடையசித்தத்தளவில் பிறந்தபாசுரங்களென்று தம் முடைய பராதத்தை வொவாயிருமாக்கி, "நமஸ்காரம் ந வேத்தி யோ நவாமி ஹிதோ மதம்" என்னைப்போலே மேலெழுச்சியான பெருமாளுடைய பாசுரங்களுக்குக் காரணம் காமன்செய்தான். ஸ்ரீசெயதானென்கிறவார்த்தையின்கணக்கிலேசோகமேயாய்த்து, "ஸர்வே திஷ்டஸ்து" என்கையாலே பெம்மருளிச்செய்தபாசுர

ரங்களுக்கு தாத்வய—மென்றுகாட்டி அப்படியே ஸாமயிகமான தங்கள் அபராதங்களுக்கு மஹாராஜர் க்ஷமைகொண்டாரென்கிறபடியாலே ஸாபராதரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் புரிந்த அநுதாபத்தாலே க்ருதப்ராயச்சித்தரானால். இவர்கள் விஷயத்தில் அபராதஸமயயில் பண்ணின அநாதராதிகளுக்கு தாங்களும் எதிரே க்ஷமைகொள்ளவேணுமென்று ஶாஸ்த்ரார்த்தத்தைக்காட்டினான். இப்படி விபீஷணவ்ருத்தாந்தத்துக்குமுன்பு சரணாகதியர்த்தப்ரஸங்கத்தின்னிலே சொன்னோம். இவ்விபீஷணவ்ருத்தாந்தத்துக்குப்பின்பு, “ஸமுத்ரம் ராகவோராஜா ஶரணம் கந்துமர்ஹதி” என்று தனக்கு ஶரணாகதி விதிக்கக்கண்ட பரமயோகிகளுடைய வாக்யத்தாலே பகவானுக்கும் ஹிதவிதிஶக்தனே ஶுஶ்ரூஷிக்க ப்ராப்தமென்னுமிடம்சொன்னான். அவ்விடத்தில், “பாஹூ புஜகபோகாபௌ உபதாயாரிஸூதந:| அஞ்ஜலிம் ப்ராங்முக: க்ருத்வா ப்ரதிஶிஶ்யே மஹோததே:||” என்று அருளிச்செய்த பெருமாள கையம்புமாண்டவரல்லாமையாலும், ஶரணமாகவரிக்கப்பட்ட ஜலாஶயம் அபேக்ஷிதமாய் அஶக்தியாகையாலும் ஶரணாகதி ஸபலமாகாதொழிந்ததெத்தனை, பின்பு ராவணன் தன்னைக்குறித்து, ரிவணாவிலக்ஷணரான பெருமாள், “அராக்ஷஸமிமம் லோகம் கர்த்தாஸ்மி நிஶிதை: ஶரை:| நசேச்சரணம் ப்ரேஷ்ய ஶ்ரீராமம் யாசதே” என்றருளிச்செய்த பாசுரத்தாலே பெருமாளுடைய ஸர்வஶரண்யத்தைக் குறுப்பான ஸௌஶீல்யத்தையும், பரமகாருணிகத்வத்தையும், ஸத்யவ்ரதத்வத்தையும் ப்ரகாஶிப்பித்தான். “அபயம் ஸர்வபூதேப்யோ ததாம்யேதத் வ்ரதம் மம||” என்கிறபடியே ஶரணாகதரக்ஷணவ்ரதத்திலும் ஸஹகாரிணியான பிராட்டியும், “மித்ரமௌபயிகம் கர்த்தும் ராம: ஸ்தானம் பரீப்ஸதா | வதம் சாநிச்சதா கோரம் த்வயாஸௌ புருஷர்ஷப: || விதித: ஸ ஹி தர்மஜ்ஞ: ஶரணாகதவத்ஸல:| தேந மைத்ரீ பவது தே யதி ஜீவிதுமிச்சஸி||ப்ரஸாதயஸ்வ த்வம் சைநம் ஶரணாகதவத்ஸலம் | மாம் சாஸ்மை ப்ரயதோ பூத்வா நிர்யாதயிதுமர்ஹஸி||” என்று ராவணன் ப்ரதிகூலனாயிருக்கச்செய்தேயும் மாத்ருவாத்ஸல்யமான வாத்ஸல்யாதிஶயத்தாலே “அஹமேத” என்றும் ப்ரகாரத்திலே யருளிச்செய்த வாக்யத்தாலேயிருவதிகள் ஸர்வஹிதத்திலேவுபாவ்யமொன்னுமிடத்தைக்காட்டினான். இப்படி

"தேந மைத்ரீ பவது தே" என்ற இதுவும் ராவணனுக்கு ஶிஶு-பாலனான ஜந்மாந்தரத்திலே அந்திமக்ஷணத்திலேயாகிலும் கார்யகரமாயிற்று. ஶரண்யஸஹதர்மசாரிணியான பிராட்டிவிஷயத்திலே தர்ஜநபர்த்ஸநாதிப்ரவ்ருத்திகளான ராக்ஷஸிகளைக் குறித்து "த்ஷ ஶுங்க்ஷ்ய ராவணமேகே ஸ்வம்ஸ்வேவாஹியீப்ஸிதம்| அபியாசாமவைதேஹீமேதத்தி ரோசதே || ஸத்யம் தா ஸ்வப்நம் ராக்ஷஸ்ய: க்லிம் விவக்ஷயா | ராகவாத்விஜயம் கோரம் ராக்ஷஸாநாம் பராபவம் || ப்ரணிபாதப்ரஸந்நா ஹி மைதிலீ ஜநகாத்மஜா | அலமேஷா பரித்ராதும் ராக்ஷஸ்யோ மஹதோ பயாத்||" என்று த்ரிஜடையும் ஸ்வப்நம் சொன்னபடியைப்பேசினான். பிராட்டியும் அவர்களிசைவின்றிக்கேயிருக்க ஸஸ்வப்நத்ருஷ்டியான த்ரிஜடையோடு அவர்களுக்குண்டான துவக்காலே வாத்ஸல்யபரவஶையாயருளிச்செய்த வார்த்தையை ஸ்ரீவாநரவீரர்களுக்கு அநுபாஷித்துக்காட்டுகிற திருவடி "அலமேஷா பரித்ராதும் ராக்ஷஸ்யோ மஹதோ பயாத்" என்கிற த்ரிஜடாவாக்யத்தை முடித்து, "ததஸ்ஸா ஹ்ரீமதீ பாலா பர்துர்விஜயஹர்ஷிதா | அவோசத்யதி தத்தத்யம் பவேயம் ஶரணம் ஹி வ:||" என்று பிராட்டி யருளிச்செய்த ரக்ஷாஸ்வீகாரவாக்யத்தை யநுவதித்துக் காட்டினான். பின்பு பாபாத்மைகளான ராக்ஷஸிகளைப்பற்ற ரோஷித்து சீறினவிடத்து, "பாபாநாம் வா ஶுபாநாம் வா வதார்ஹாணாம் ப்லவங்கம | கார்யம் கருணமார்யேண ந கஶ்சிந்நாபராத்யதி||" இத்யாதிகளாலே இவன் சீற்றத்தையாற்றி பிராட்டி ராக்ஷஸிகளை தானேறிட்டுக்கொண்டு ரக்ஷித்தபடிசொன்னான். இவ்விருத்தாந்தத்தை யநுஸந்தித்த பட்டர் ராமகோஷ்டிக்கு மாகாத நமக்கு பிராட்டியுடைய க்ஷமையொழியத் தஞ்சமில்லையென்னுமிடத்தை, "மாதர்மைதிலி ராக்ஷஸீஸ்த்வயி ததைவார்த்ராபராதாஸ்த்வயா ரக்ஷந்த்யா பவநாத்மஜால்லகுதரா ராமஸ்ய கோஷ்டீ க்ருதா | காகம் தஞ்ச விபீஷணம் ஶரணமித்யுக்திக்ஷமௌ ரக்ஷத: ஸா ந: ஸாந்த்ரமஹாகஸஸ் ஸுகயது க்ஷாந்திஸ்தவாகஸ்மிகீ" என்றருளிச்செய்தார். இப்படி ஆறு காண்டத்திலும் ஶரணாகதி யத்தே அஞ்சுரு வாணியாயக் கோர்க்கப்பட்டது. உத்தரஸ்ரீராமாயணத்திலும் ராவணன் பாட்டன்மார்காலத்திலே விஷ்ணுவதாராபய

ஞனை ஸமேதஶ்ரீராமன் ஶரணாகதரான தேவர்களை ரக்ஷிப்பதாகத் திருவுளம்பற்றி ராக்ஷஸரோடேபொருத வளவிலே பூசலிலே கேட்டு, பராக்ரமரான ஸுக்ரீவனைக்குறித்து ஸமாஶ்வாஸம் பண்ணுகிற ராக்ஷஸரை பின்தொடர்ந்து "சார்ங்கமுதைத்த" சரமழைகளாலே கொன்றுகுறையாடகண்ட ராமன் புரிந்து "நாராயண நஜாநீ தேவக்ஷத்ரியஶ்ரேஷ்டம் நாதநம் | ஸர்வோத்தமனேன ஸ்வாமிநாதம் ஸியதே ஸ்வரம்||" என்று ஓடிப்போகிறவங்களைக்கொல்லுகை க்ஷத்ரிய ரவிர்மமன்றோ, ஶ்ரேமறியாதார்செய்யுமத்தை யுஜ்ஞானா நீசெய்யாநிற்கிறதென்று தனக்குத்தாமேமுறையிட ஸமேதஶ்ரீராமன் நாம் க்ஷத்ரியராகிலன்றோ க்ஷத்ரியஶ்ரேஷ்டம் ரக்ஷிப்பது, நம்மை நாராயணனென்று நீசொனனபடி நாம் நியந்த்ருத்வாதிகளாலே ஸர்வஸ்வாமித்வ க்ஷணராகையால் நாராயணஶப்தமான ஶரணாகதரக்ஷணம் ரக்ஷிக்கிறோமென்று ஸம்ப்ரதாயங்கொண்டு "யஷ்டித்வா ஸம்ஸ்தா நாம் தேவா நாம்வேதாஸம் | ராக்ஷஸோதாக நாஶகம் தேதர ஸர்வாத்ரேத || ப்ராணேஶாவதீப்யங்காயம் தேவா நாம் ஹிதாய | ஸோஹம்போதிஹநிஷ்க்ராஸ்ராவா தமாம ஹதாநஸி||" என்றும நாம் தேவர்களுக்குப்பண்ணின ஸம்பவ்ருஷ்டானத்தாலே பசுக்களுக்காகபுலிகளைத்தொடர்ந்துகொல்லுங்கணக்கிலே உங்களைக்கொல்லுகிறோமென்று அருளிச்செய்த பாசுரத்தாலே மற்றுள்ள க்ஷத்ரியஶ்ரேஷ்டங்களிலுங்காட்டில் ஶரணாகதரக்ஷணஶ்ரேஷ்டமே பெருமாளுக்கனுபாலநீயமென்னுமிடத்தைஸ்தாபித்தான். வால்மீகியுடைய வொருஷத்துக்கும் இவ்வுத்தாந்தன்னையே திருவுள்ளம்பற்றி "ஸம்ரக்ஷிதேவராஜேந்த்ரமஸ்தாஶேஷஸம்பதே" என்று ஸம்ஶீரமாகப் பெருமாளருளிச்செய்தார். முன்பு ஸாவராயரான ஜோராஜர் அநுத்தமராய் ஶரணாகதராக நலிந்தபடியால் நீ உண்ணுகையாலும், ஶரணாகதரான ஜோராஜரோரக்ஷிக்கை நமக்கு ஸ்வரமாகையாலும் உன்னை நிராகரித்தோமென்று தாத்பர்யம். இவ்வைபவம் தலைகாட்டுகிறவிடத்திலும் உபாயாநயிகாரிகளான ஸாவராஜம்ஶம்ஶளையுங்கூட "விஷயேதேஶஜராஜ ராஜேந்த்ரஸ நகஶதாம் | ஸவிவ்ருக்ஷாம்வரிஷ்டா நாம்ஸவஷ்ராங்கரகோரகாம்||" என்று இப்படியுண்டான விஷயவாஸத்தையும், ஸவஸ்வாவிஷயத்தையும்பத்தாசாகரக்ஷி

த்தபடிபரக்கப்பேசப்பட்டது. இப்படி யிவ்விஷயம் "உபக்ரமோபஸம்ஹாராவப்யாஸோऽபூர்வதா பலம் | அர்த்தவாதோபபத்தீ ச லிங்கம் தாத்பர்யநிர்ணயே" என்கிற தாத்பர்யலிங்கங்களையெல்லாம் பரிபூர்ணமாகவுடையதாய் ஸ்ரீவால்மீகிபகவானாலே ப்ரதிஷ்டிதமாயிருக்கிறது ஒரு ஶரணாகதி வேதம். இதில் இவ்வபயப்ரதாநப்ரகரணம் ஸர்வஶாஸ்த்ரார்த்தங்களையும் திரளவெளியிட்ட உபநிஷத்ஸாரம்.

இதி கவிதார்க்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸ்ய
ஸ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு
அபயப்ரதாநஸாரே
ஶரணாகதிதாத்பர்யப்ரபஞ்சநம் ப்ரதமோऽதிகார:.
ஸ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேஶிகாய நம:.

இப்படி ஶரணாகதி வேதோபநிஷத்தான இவ்வபயப்ரதாந ப்ரகரணத்திலே, "பரமாபத்கதஸ்யாபி தர்மே மம மதிர்பவேத்" என்றும் ப்ரஹ்மாவின் பக்கலிலே வரம் வேண்டிக்கொண்டபடியாலே, "யதா த்வம் யாசஸே வத்ஸ ததைதத் பவிஷ்யதி" என்றும்வரம்பெற்ற ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான் ஶரணாகதிதர்மத்தை பரிக்ரஹித்து அநுஷ்டிக்கையாலும், பின்பு பெருமாளையுங்கூட அநுஷ்டிப்பிக்கையாலும் ஶரணாகதி பரமதர்மமென்னுமிடம் ஶிஷ்டாசாரத்தாலே ஸ்தாபிதம். இப்ரகரணத்தில் முன்பே பல ஸம்வாதங்களாலே ராஜஸர் ப்ரக்ருதிகளாயிருப்பார்க்கு ஸாத்விகப்ரக்ருதிகளாயிருப்பார் ஹிதஞ்சொன்னாலும் தமவிஷயத்திலாவிர்ப்பாவங் கூடாதென்னுமிடம் சொல்லித்து. ஸாத்விகோத்தமனான ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான் ஶரணாகதனாய் வருகிறபோது அவன்விஷயத்திலே தேவதாவதாரங்களான ஸ்ரீவாநரவீரர்களாலே விமர்ஶம் ப்ரஸக்தமானபடி சொல்லுகையாலே, "ப்ராயேண தேவதா மோக்ஷே ஹேதுபூதாம் ந்ருணாம் | ஸம்ஸாரநிம்நகாதீர்த்தாத் ஸுராஃபரிபந்திந:||" என்கிறபடியே தமவிஷயத்திலாவிர்ப்பாவமாவதோவென்று தங்கள் குடிமக்கள் தப்பிப்போகிறார்களென்றுநினைத்து தேவர்கள் விலக்குவார்களே

ன்னுமிடமும் இப்படி விக்நங்கள் வந்தாலும் ஶங்கையாவராய், அநந்ய ராய் வந்தடைந்தவர்களை, "ஸம்ஸாரதைவஸமவாப்ததபோதநாநாம் | வ்ருத்தாநுஶேவிஷ்வநுகாரம் ஸமயப்ரதத்தே||" என்றும், "ப்ரவ்ருத்திகார்யோதாரஸ்ய க்ருத்யகார்யாவஸாநிகம் | யத்ராவகாஶோ விக்நாநாம் விக்நேதந்தகாவந||" என்றும் ஸாத்வதஸம்ஹிதாதிகளிலே சொல்லுகிறபடியே பெருமாள் தாமே எல்லா விக்நங்களையும் ஶமிப்பித்து அடிமைகொள்ளுவாரென்னுமிடமும் வெளியிடப்பட்டது. ஸர்வஜ்ஞஸம்ஹிதாதிகளில் சொன்ன ஆநுகூல்ய ஸங்கல்பாதிகளுமடங்க விப்ரலம்ப ப்ரகரணத்திலே காணலாம். எங்ஙனேயென்னில், அடியிலே ராவணாதிகளுக்குங்கூட ஹிதோபதேஶம்பண்ணுகையாலும் ஈதனுச்சொன்ன திருவடியை உக்ரஸ்ருதியான ராவணன் அபராத்மென்றறியாதே நலியநினைக்கவிலக்குகையாலும், பிறவியுறவையும், பெரியவைஶ்வர்யத்தையும், புத்ரதாராதிகளையு மநாதரித்து ப்ராதிகூல்யவர்ஜநம்பண்ணுகையாலும், ஆநுகூல்ய ஸங்கல்பமும் ப்ராதிகூல்யவர்ஜநமும் ஸூசிதமாயிற்று. பெருமாள் ஸர்வலோகஶரண்யனென்கிற வ்யவஸாயத்தாலும், "ஆஜகாம முஹூர்த்தேந யத்ர ராமஸ்ஸலக்ஷ்மண:" என்கிறபடியே அஞ்சவேண்டும் ப்ரதேஶத்திலேயஶங்கிதமாக தன்னிலமாக நினைத்து வருகையாலும் ரக்ஷிஷ்யதீதிவிஶ்வாஸம் காட்டப்பட்டது. "ராகவம் ஶரணம் கத:" என்று உபாயவரணவாக்யஸாமர்த்யத்தாலே கோப்த்ருத்வவரணமசொல்லிற்று. உபாயாந்தரஶூந்ய நிவேஶபூர்வமான ஶரணஶப்தத்தாலேவ்யஞ்ஜிதமாய், ரக்ஷாபரணஸமர்ப்பணவ்யாஜமான ஆத்மநிக்ஷேபமும், "ஸர்வலோகஶரண்யாய ராகவாய மஹாத்மநே| நிவேதயத மாம் க்ஷிப்ரம் விபீஷணமுபஸ்திதம்||" என்று அநந்யமாயிருப்பாரை முன்னிலையாக்கிக்கொண்டு விஶதமாகச் சொல்லப்பட்டது. இவ்விடத்தில் பெருமாளும், இளையபெருமாளும், முதலிகளும்கேழ்க்கும்படி கிட்டவந்து, "ப்ரணாதஸ்ஸுமஹாநேஷ:" என்கிறபடியே கூப்பிடுகிறவனுகையாலே பெருமாளுக் கறிவியுங்களென்கை விவக்ஷிதமன்று, "ஸ்வாத்மநிவேதநம்" "கிங்கரோஸ்மீதிசாத்மாநம் தேவாயைவம் நிவேதயேத்" இத்யாதிகளில்படியே "நிவேதயத மாம்" என்றுயென்னை ஸமர்ப்பியுங்கோளென்றபடி, "ராவணோ நாம துர்வ்ருத்

தஃ" என்று தொடங்கி, "ஸோஹம் பரமாத்மா நாராயணோ வாஸுதேவ இதி" என்றறுதியாக ஸ்ருதியான ராவணனுக்குத் தான் ஹிதோபதேசம்பண்ணின பாசுரத்தை அனுஸந்தித்து ஸ்ரீராமனைச் சரணம் புகவேண்டியபடி சொல்கையாலும், "ஸர்வ லோக ஶரண்யாய" என்கிற வார்த்தையாலும், "நிவேதயத மாம் க்ஷிப்ரம்" என்கிற அபிப்ராயத்தாலும், "ப்ரணிபாத ப்ரஸந்நோ ஹி" என்கிற ஸூக்தியாலும் ஶரண்யனுடைய வாத்ஸல்யத்தாலும் காருண்யம் சொல்லப்பட்டது. ஆகவிப்படி ஶரணாகதியின் ஸ்வரூபமாய் ப்ரபத்தியாய் ப்ரதிபத்தியாய் அப்பத்தில் பரமாத்ம விஷயத்திலே சொல்லப்படுகிற ஸர்வ ஶாஸ்த்ரார்த்த ஸாரமான ப்ரபத்தியே ஸர்வ உபாயங்களிலும் உத்தமமான உபாயமாய் நிலைகுலையாத ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான் அநுஷ்டித்தான். அதுக்கிவன் ஸமமாகக்கொள்ளும் ஆபாதரவங்களாயிருப்பார், ஸம்ஶயமும் மென்னிருப்பார். ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான் கருத்தை யடியொத்திருக்கும் ஶரணரான பெருமாள் திருவடிகளில் ஶரணமே ஸமமாயிருக்கும். அது எங்ஙனேயென்னில் ஶரணாகதி காலந்தன்னிலே, "த்வத் ப்ராஸாத் ப்ரஸாதம் ஶரணம் கதஃ" என்கிற ப்ரதிவிஷயங்களிலே ஶரணாகதத்தைத்தானே கண்ணாகப் பண்ணுகையாலும், பின்பு பெருமாளுக்கு விண்ணப்பஞ்செய்கிறபோதும், "பரித்யக்தா மயா லங்கா மித்ராணி ச தநாநி ச । பவத்கதம் மே ராஜ்யம் ச ஜீவிதம் ச ஸுகாநி ச" என்று ஸம்ஶயாதிகளை அடையவிட்டு எல்லா ப்ரபத்யமுமான தேவரீர் திருவடிகளைப்பற்றினேனென்று விண்ணப்பஞ்செய்கையாலும், இவ்வநந்யப்ரயோஜநனை அதிகாரியென்று இடம் ஸ்வரூபமானபின்பு காகுத்ஸ்தனை விட்டுவிட்டு, "ராஜ்யம் ப்ரார்த்தயமாநஸ்ய ப்ரதேயம் அபிஷேசநம்" என்கிற திருவடிவாக்யமும், "அபயம் ஸர்வபூதேப்யோ ததாம்யேதத் வ்ரதம் மம" என்று பெருமாளருளிச்செய்தவார்த்தையும் ராகவமாலே கலங்கின ஸுக்ரீவ ராஜருடைய கீர்த்தி ஶ்ருதியையடைகைக்கிடாக நீதி ஶாஸ்த்ரங்களிலே சொல்லும் ராஜந்த்ர கட்டளையைக் காட்டினபடியாமத்தனை; திருவடியும், பெருமாளுமருளிச்செய்த பாசுரமும், ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான் பாசுரமும் விரோதித்தால் அநாகத நாயத்தாலே தன் பாசுரமே ப்ரபலமாகக்கடவது. அங்ஙனேயாகில்,

“அஹம் ஹத்வா தஶக்ரீவம் ஸப்ரஹஸ்தம் ஸஹாத்மஜம் । ராஜாநம் த்வாம் கரிஷ்யாமி ஸத்யமேதத்ப்ரவீமி தே॥” என்று ராவணனைக்கொன்று உம்மை ராஜ்யத்திலே முடிசூட்டக்கடவோமென்று பெருமாளருளிச்செய்வானென்னென்னில் அதுவும், “ஶரீராரோக்யமர்த்தாம்ஶ்ச போகாம்ஶ்சைவாநுஷங்கிகாந் । ததாதி த்யாயிநாம் நித்யமபவர்கப்ரதோ ஹரி:॥” என்கிற ந்யாயத்தாலே அடங்காத ஶரண்யர் திக்கிப்போக்குவிடாத ஆநுஷங்கிக ராஜ்யதானமென்று கொள்ள ப்ராப்தம். ஆகையாலேயன்றோ முடிசூடக்கடவோமென்று அருளிச்செய்த பெருமாளுக்கு அதுக்கொரு மறுவுத்தரமாத்திரம் விண்ணப்பஞ்செய்யாதே, “ராக்ஷஸாநாம் வதே ஸாஹ்யம் லங்காயாஶ்ச ப்ரதர்ஷணே । கரிஷ்யாமி யதாப்ராணம் ப்ரவேக்ஷ்யாமி ச வாஹிநீம்॥” என்று ஸர்வநிரபேக்ஷனை திருவடியைப்போலே ஸ்வரஸோசிதமான அடிமை செய்யக்கடவேனென்று ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான் உத்தரம் விண்ணப்பஞ்செய்து, இவன் கைங்கர்யத்தை பரமாகவேண்டிக்கொள்ள ப்ரீதனாய் ப்ரஹ்மபதத்தையுங்கூடக் கொடுத்தாற்போலே அடிமை செய்யவேண்டிக்கொண்ட ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானுக்குப் பெருமாளடிமைக்குருப்பாக ஐஶ்வர்யத்தையுங்கூடக்கொடுத்தார். ஆகையாலே பெருமாளுடைய நியோகத்தாலே திருவடிநிலையை முன்னிட்டு ஸ்ரீபரதாழ்வான நாட்டிலுள்ளாரை நியமித்திருந்தாப்போலே யஜ்ஞஸம்ஸ்தாநமாக வ்ரததீர்ணரான பெருமாளுடைய நியோகத்தாலே மட்டுப்படாத ராக்ஷஸரை வழிப்படுத்தி நடத்துகைக்காக ஸ்ரீவிபீஷணப்பெருமாள் ராஜ்யத்தையிசைகையால் இதுவும் ஆஜ்ஞாநுபாலநமாகையாலே கைங்கர்யகோடியிலே அந்வயித்தது. இவர் தமக்கு இசைவன்றிக்கேயிருக்கப் பெருமாளுடைய அலங்கநீயமான ஶபதபூர்வகஶாஸனத்தாலே ராஜ்யம்பண்ணிற்றென்னுமிடம் பெருமாள் தன்னுடைச்சோதிக்கெழுந்தருளுகிறபோது விடைகொடுத்த பாசுரத்தாலே வெளியிடப்பட்டது. “யாவத்ப்ரஜா தரிஷ்யந்தி தாவத்த்வம் வை விபீஷண । ராக்ஷஸேந்த்ர மஹாவீர்ய லங்காஸ்தஸ்த்வம் தரிஷ்யஸி ॥ ஶாபிதஸ்த்வம் ஸகித்வேந கார்யம் தே மம ஶாஸநம் । ப்ரஜா: ஸம்ரக்ஷ தர்மேண நோத்தரம் வக்துமர்ஹஸி॥” என்று நிருக்கொடையிறே பெருமாள் இவரை ராஜ்யத்திலேயிருக்க இசைவித்தது.

இப்படி இவன் அநந்யப்ரயோஜநனாகையாலே விஶேஷாவஹமான தம்பியுஞ் சிறிய கோயிலாழ்வாரை இவனுக் கெழுந்தருளிவித்துக் கொடுத்தது இப்படியன்றிக்கே ஆர்த்தத்வ தீவ்ரபக்ஷத்தாலே இவனை ஸுக்ரீவாதிகளானாலும், “ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய தவாஸ்மீதி ச யாசதே | அபயம் ஸர்வபூதேப்யோ ததாம்யேதத் வ்ரதம் மம” என்கிற பொதுவான பாசுரங்களாலே ஶரணாகதிவ்யாபாரத்தைப்பார்த்தால் வ்யவஸ்தையானது ஸாமாந்ய ஶோகஸ்யைந்த ஸகலதர்ஶாஸா ஸாதாரணமென்னுமிடத்தைபறியலாம்.

இதி கவிதார்க்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸ்ய

ஶ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு

அபயப்ரதாநஸாரே

ப்ரகரணத்வயநிர்ணயஸ்தலவிஶேஷாதிகார:.

ஶ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேஶிகாய நம:.

இப்படி தன்னஹிதஸித்திக்காக ஶரணாகதனான ஶ்ரீவிபீஷணாழ்வான் “ஸர்வலோகஶரண்யாய” வென்கிறவர்த்தை “ராகவாய மஹாத்மநே” என்று ஸௌஶீல்யத்தாலும் ப்ரபாவத்தாலும் ஸாதிக்கிறான். த்ருணம்ஸர்வஸுலபமாயோகிலும் ஒன்றுக்குறுப்பல்லாமை யாலே யநாதரணீயம். ஸர்வேஶ்வரனாதரணீயமாயோகிலும், துர்லபமாகையாலே அநுபயுக்தம். ஆகையாலே ப்ரபாவமும், ஸௌஶீல்யமும் இரண்டும் அபேக்ஷிதம். “ஸர்வலோகஶரண்யாய” உங்களுக்குப் போலே எனக்கும் பெருமாள் பக்கலிலே கூறுண்டென்கிறான். அங்கனன்றிக்கே யாவனொருத்தனோடே ஒருகுடல்த்துவக்காலேநானுங் கூட வுங்களுக்குக் கல்லுந்தழியு மெடுக்கவேண்டும்படியாயிருக்கிறேன். அப்படி மஹாபராதனான ராவணன் தனக்குக்கூட பெருமாள்ஶரண்யராய்க்கிடகொளிருப்பது இப்படிபொதுவான ஶரண்ய விஷயத்தில் ருசியில்லாமையாலே துராத்மாவான ராவணன் தன்கூறிழக்கிறானித்தனை, “ராகவாய மஹாத்மநே” என்று பரத்வ ஸந்நிவேஶாகாரத்தாலே, “நிலவரம்பில் பலபிறப்பாய் ஒளிவரு முழுநல” மென்றபடியே அவதாரதஶையிலேபரதஶையிலுங்

நாட்டில் ஆச்ரயித்த அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறான். "ராகவாய" பெருமாளுக்கு சரணாகதரக்ஷணம் ராவண முதலாகப் பொறுக்கிறக்ஷு ஸ்திதமன்றோ, இவ்வர்த்தம் கடலைக்கையிட்டிறைத்து முடியவொண்ணாதாப்போலே விசேஷித்துச்சொல்லி முடியவொண்ணாதிருக்கும் இவ்வர்த்தம் பெருமாள் ஸ்ரீ சரணாகதி ரக்ஷணத்திலொருப்பட்டால் ஸூர்யன் பிரப்பிட்டாலிருட்டு பின் காணவொண்ணாதாப்போலே வரத்தாலே பூண்கட்டி வைக்கிற ஸர்வ ராக்ஷஸரையும் மூன் காணவொண்ணாதபடி இவ்வவதாரத்தெய்யிலுண்டான நிரதிசய ஸாரார்த்தத்தை ஸர்வாவஸ்தாவரான பெருமாள் திருமுன்பே, "க்ஷேம முனிம" என்கிறபடியே பெண்ணுடையுடுத்து உருமாத்தி ஒருத்தனும் தப்பிப்பிழைத்தேனென்னு ராவணனுக்கு ஜநஸ்தானவ்ருத்தாந்தத்தைச் சொன்ன அகம்பந ப்ரத்யாக்ருத்தாலே இவ்வர்த்தம் வெளியிட்டான். "அஸாத்யஃ குபிதோ ராம விக்ரமேண மஹாயசாஃ| ஆபகாயாஸ்து பூர்ணாயா வேகம் பரிஹரேச்சரைஃ|| ஸதாரக்ஷத்ர க்ரஹ நக்ஷத்ரம் நபஸ்சாப்யவஸாதயேத்| அஸௌ ராமஸ்து ஸீதந்தீம் ஸ்ரீமாநப்யுத்தரேந்மஹீம்|| பித்வா வேலாம் ஸமுத்ரஸ்ய லோகாநாப்லாவயேத்விபு| வேகம் வாபி ஸமுத்ரஸ்ய வாயும் வா விதமேச்சரைஃ|| ஸம்ஹ்ருத்ய வா புநர் லோகாந் விக்ரமேண மஹாயசாஃ| சக்தஸ்ஸ புருஷவ்யாக்ரஃ ஸ்ரஷ்டும் புநரபி ப்ரஜாஃ|| நஹி ராமோ தசக்ரீவ சக்யோ ஜேதும் ரணே த்வயா| ரக்ஷஸாம் வாபி லோகேந ஸ்வர்க்கஃ பாபஜநைரிவ||" என்கிறபடியே ராவணனை மாஷியிலே அவனுக்காப்தரானவாள் ப்ரவிஷ்டமாக்கின அர்த்தமிது. பெருமாளுடனே போருத்து இளைத்துக் கலங்கின ராவணன் தெளிந்து தன்தேரை மீட்டுக்கொண்டுபோன ஸாரதியைவெறுத்துச்சொல்லுகிறபோதும் "ஸத்த்வ வீர்யவிஹீநவத் ப்ரஜ்ஞயா ஸவிக்ரமேண" என்றும் மேலே இவ்வவதாரார்த்தத்தைச்சொல்லக்கடவனிறே. இப்படி ஸ்ரீ விபீஷணாழ்வான் இவ்வர்த்தம் என்னும் ராகவாய் என்னும் சுருங்கச்சொன்னவாறாகவும், ஸர்வஜ்ஞர்களும் மேலே முதலிகள் பாசுரத்தாலும் வெளியிடப்பட்டது. எங்கனேயெனில், "அஜ்ஞாதம் நாஸ்தி தே கிஞ்சித் த்ரிஷு லோகேஷு ராகவ| ஆத்மாநம் பூஜயந் ராம ப்ருச்சஸ்யஸ்மாந் ஸுஹ்ருத்தயா||" என்றார்கள். இவ்வர்த்தந்தன்னையே, "ஸம்ஹித

த்ரீவா தஸ்ரூமெெரா யாதி-ுகொஷுூவிக்ு ஜ? | வுரீக்ஷ்ரீகாரீஷூதி
ஜா நிஷூஷ்டா தாவ்ஸாஹூதாவ॥" என்றுவிவரித்தார்கள். கூம்ஹி
என்கிறவித்தாலே மேல்சொல்லப்படுகிற மாணங்களுக்குமெல்லாம
திஸபாவஹமான ஸுரவைெவொக்ஷணும் சொல்லுகிறது. பொத்
தாமரைப்பூவில் வரிஸைத்துக்கு அல்லாத தாமரைப்பூவில் பரிமள
த்தைக்காட்டில் சூர்யவொைக்ஷணத்தாலும் கதிஸபமுண்டாயி
ருக்குமிெ. இவ்வயத்தை, " மாணாயத்ம்ஜொகெ மாணிஷூ
ஹிதஞ்ஜம்மஜவஷம்விவயஹ்ஸம் ஹுஷிக்ஷித்யுரவதெகுயிவாநஜீ
மாணாஷத்ரீஜாநவாஹூதயஉதகுஷூதயா ஸாஹீஹூயம்யாதா
உதிஹிநிரமிணஷ ஸ்ராதிவஸாக॥" என்று உபபாதித்தார்கள்.
ஷத்ரீவ தஃ - ஷவஜொக ஸரணுரான ஜெவரீருடைய ஸர
ணாமத ரக்ஷணவ்ரதத்தை ராவணவயக்ஷமாக எவ்விஷயத்தி
லே விலக்கலாம். ஸஶரஃ - இவ்வ்ரதத்துக்கு விரொயிகளை யயா
ஷமாக ஜெவரீர் கஜொவங்களான அம்புகளாலேயாதல், உத்
தரங்களாலேயாதல் வெல்லும்சேவகமும் வேறொருவர்க்குண்டோ.
யாதிஃகஃ - ஸரணாமதரக்ஷண யஜக்த்திலே நிலையுடையீர் ஜெவ
ரீரேயன்றோ. ஷுஷவிக்ர ஜஃ-சூஸ்திராதாயமான ஜெவரீருடைய வரா
க்ரமத்தை விரொயிகளாலேயாதல் சூஸ்திரதர்பக்கல் குற்றங்காட்
டும்பரிவாலேயாதல்விலக்கப்போமோ, வுரீக்ஷ்ரீகாரீ-ஷவஜ்ஞராய்
கஷ்டாம்மெயான பாஷியாலெ யாராய்ந்துசெய்தருளுங் காரியங்க
ளுக்கு அடியோங்களைக்கேழ்க்கவேண்டுவதுண்டோ, ஷூதிஜாநு-ஜெ
வரீர் வஸிஷ்டாதிகளான ஜ்ஞாநவ்ருஷர்களுக்கு ராஜமாருக்கமென்று
ஒருதரங் குடுக்கைக்காக அவர்கள்பக்கலிலே கேட்டருளின வயங்
களில் கவஸரங்களிலுமுதவாததுண்டோ, ஷூதிஜாநு- " நஷாரதரீ
வகாரணாம்ஸதஜெத்ரீஷூதா | கயும்விஷவகாரெணக்ரூெத
மெநிகெநதஷ்ரீத்॥" என்னும்படியன்றோ ஜெவரீருடைய க்ரூத
ஜ்ஞதையிருக்கும்படி "நிஷூஷ்டாதூவாஹூதூவ" "வரஷஸகமெஜ
தத்ம்ஸ்திராதாயம்வகய" என்னும்படி ஜெவரீருடையகுதாதீய
ங்களெல்லா ஜாஸ்திரரான வடியோங்களிட்ட வழக்காக்கியன்றோ
ஜெவரீர்வைப்பது. ஆகையால் ஷாக்ஷிணுஷ்ரதஜூரான ஜெவரீர்
திருவுள்ளத்தாலே கோஷினகாரியத்தை ஈஜெயரான வடியோங்க

ளைய மிசைவித்துக்கொண்டு செய்தருளுவதாகவன்றே வெங்க ளைக்கேட்டருளுகிறதென்று இப்படி பெருமாளைக் கொண்டாடி பரி வாலே கலங்கின ஸுக்ரீவஜாம்பவதாதி ப்ரஹ்ருதிகளான முதலிக ளாலே ஹெகவாஹாவங்களை ஹெதுக்களாகக்கொண்டு விபீஷண வரிக்ரஹத்தைக் கடுகவிசையாதொழிய தக்ஷவித்தாய் ஸ்ருஷ்டி யான திருவடியவர்கள் சொன்ன ஹெகவாஹாவங்களையெல்லாம் ப்ரதிக்ஷேபித்து ஸ்வபரீக்ஷிதங்களான குணநிர்தோஷகுண வங்களாலே ஸ்ரீ விபீஷணாழ்வான் வரிக்ராஹ்யனென்று விண் ணப்பஞ்செய்தான். அவ்வளவில்பெருமாள்ஸாரணாகதனை நவியச் சொல்லுகிற திரளிலே இவன் வரிக்ராஹ்யனென்று சொல்லு வாரையும் பெற்றோமென்று திருவுள்ளமுகந்து "ஸுயாரஃப்ரஸதா த்ராரூ்ஸ்வாவாயஸ்தஸ்ய ஹி| ப்ரதீஹ்ஷதஷுஷ்டிஸ்ய தவாநாத்ரநிவிதம்" என்கிறபடியே ஸங்ஃவநீயரொந வஸதத்தை யருளிச்செய்யத்துடங்கினர். விபீஷணன் ஸஜாஷஜ்ஞகையாலே ஸங்கநீயனென்ற வம்ஹஷ்டிமதங்களுக்கும் இவன் நிஷெர்ஷஜ் கையாலே வரிக்ராஹ்யனென்கிறதிருவடிகதத்துக்கும்ஸவிரஸ்ய கையாலேஸஷெஷனேயாகிலும் ஸாரணாகதனென்றுபேரிட்டுவந் தவன்வரிக்ராஹ்யனென்றுதாமருளிச்செய்யப்புகுகிறதே மவ்வோ லகத்தில்ஸுவிரஸ்மாகையாலேஇந்தையெல்லாருங்கூட அநாதரிப் பார்களென்று பார்த்தருளி "ஐரெஷுதவிவக்ஷாவிகாதித திவிபீ ஷணம்|ஸரொதஷ்டிதாரம்ஹவஷிஸ்ஷு யவிழிதெ||" என்று நம்முடைய மதத்தையும் முன்சொல்லவினையானின்றோம். அதினு டைய வநுஷ்டானம் பின்பு பார்த்துக்கொள்ளுகிறோம். நமக்குப்ப ரிவாரான நீங்கள் நாம்சொல்லுகிற வாக்யத்தை விபீஷணனுடைய ஸாரணாகதிவாக்யம் பட்டதுப் படுத்தி அநாதரியாதே கேட்டுத் தரவேணுமென்று இரந்தருளினர். இப்படிமுதலிகள் செவிதாழ் க்கும்படியிரந்து தம்முடைய ஸஹாவஞ்சொல்லுவாரைப்போலே ஸவிஷாதத்தை ஸஷீனமான ஹெதுவோடேகூடச் சுருங்கவ ருளிச்செய்கிறர். "மித்ரஹாவெநவஸம்ப்ராதம் நதந்யஜெயங்கும் வந்தொஷொஷயதஸ்யஸதாஷதாஜெதஷமஹிதம்" என்று பெருமாள் தம்முடைய சீர்மையாலே ஆஸ்ரிதனை தம்மோடொக்கப்

பார்த்தருளி ஶரணாகதனென்று புல்லீதாகச்சொல்லமாட்டாமல் மித்ரபாவேநவென்றருளிச்செய்கிறார். பெருமாளோடொத்த ஶீலவதியானபிராட்டியும் "விதிதஸ்ஸஹி தர்மஜ்ஞஃ ஶரணாகதவத்ஸலஃ | தேந மைத்ரீ பவது தே யதி ஜீவிதுமிச்சஸி ||" என்று ஶரணாகத விஷயத்திலே மைத்ரியென்றருளிச் செய்தாளிறே. மித்ரபாவேந மித்ரத்வேந இத்தாலிங்கு ஆநுகூல்யஸங்கல்பாதிபூர்வகமாகப்பண்ணின ஸ்வரக்ஷாபரஸமர்ப்பணம் ஸூசிதமாகிறது, அங்கனன்றிகே மித்ரபாவனையாலென்றவுமாம் உன்னிலையேயாகிலும ஶரணாகதனென்று பேரிட்டுவந்தானை நாம் விடமாட்டோமென்கிறார்.

இப்படி ஸர்வஜநேத்ரஸாபேக்ஷமான பெருமாள் திருவுளத்தையடியொத்தி, "பாபீயஸோபி ஶரணாகதிஶப்தபாஜோ நோபேக்ஷணம் மம தவோசிதமீஶ்வரஸ்ய | த்வஜ்ஞாநஶக்திகருணாஸு ஸதீஷு நைவ பாபம் பராக்ரமிதுமர்ஹதி மாமகீநம் ||" என்றுபூர்வர்கள் விண்ணப்பஞ்செய்தார்களிறே. ப்ராப்தம்- இவன் ராவணஸஹோதரனாய்க் கடலுக் கரைநின்று, "ராகவம் ஶரணம் கதஃ" என்றனுகில்நாமதிருவடிபோடே வெந்தயமதியாலேயக்கரைக்கேசெல்லவேண்டியிருக்க நாமிருந்தவிடத்திலே, "ஸம்ஸாரஸாகரம் தீர்த்வா" திநயத்தாலே வந்தவிவனை நாம்விடும்படியேன். ஸம்ப்ராப்தம்- ஸக்ருத் ப்ராப்தம் - இங்குஸக்ருத்தாவது, ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய, "ஸக்ருத்ஸ்மரணமாத்ரேண நரா நிஸ்தரந்தி ஸம்ஸாரம் ஜீவிதம் ஸர்வதா நிர்மலம்||" என்கிறபடியே ஸர்வோபாயஸ்தாநவிஷயம் பண்ணிக் கழிக்கவேண்டுவது கழித்து கைக்கொள்ள வேண்டுவது கைக்கொண்டு ஶரணாகதனென்கிற உக்தியை பத்தாசாகப்பத்தியதிஶம்ஶெகதீர்ந்து அநுஸந்தாநபூர்வ ஷகாரமாக முன்னுட்டுக்கொண்டுவருகை, நத்யஜேயம் - இவன் பரித்யாஜ்யனே பரிஶ்ராஹ்யனேயென்கிற ஸம்ஶயத்துக்குப்பாகிறது. ஶரணாகதனென்கிறஶப்தத்தை நம்மேசவிப்படுத்தினவனை நாம்விடவல்லோமோ. அபிசேத் ஶரணாகதனுக்கு குணங்களில்லையாகிலும் தோஷங்கள் ப்ரசுரங்களேயாகிலும் இவனைக்கைக்கொள்ளுகை பரிவாரர்க்கஸம்மதமன்றேயாகிலும் இவனைக்கைக்கொண்டால் மேல் த்ருஷ்டாத்ருஷ்ட ப்ரத்யவாயஸஹஸ்ரமுண்

டேயாகிலுமொருபடிக்கும் நாமிவனைவிடமாட்டோம். இஶ்லோகத்தில் ப்ரஸ்தாவத்தாலே ஸம்யாஸித்யாதியான ஶ்ருதிவாக்யோபப்ரும்ஹிதமாய்த்து. உன்னுடையவனுக்கே ஶரமென்றுமொருக்காலுமவு பண்ணுவதடியாக ஒருகாலத்திலுமிவனை ஸமஸ்தாஸ்ரயன் விடாநின்றிறே இஶ்ருதியில்பொருள். இப்படியொருபடியாலும் ஶரணாகதனை தாம்விடமாட்டாத ஸ்வபாவத்தையருளிச்செய்து முதலிகள்விண்ணப்பஞ்செய்த ப்ரதிகூல்யாதி ஹேதுக்களான தோஷங்களுக்கு ஸாத்யத்தோடே வ்யாப்தியில்லாமையாலே அவையுண்டேயாகிலும் அகிஞ்சித்கரமென்கிற திருவுள்ளத்தாலே அவர்கள்சங்கித்த தோஷங்களுடைய ஸ்வரூபஸ்வபாவத்தை யிசைவிக்கிறார். "தோஷோயத்யபி தஸ்யஸ்யாத்" இவ்விடத்திலஸ்ய ப்ரத்யேகோத்துகைக்காகவாதல் ஸம்பாவநையைப்பற்றவாதல் துஷ்டனையும் ஶரணாகதஸ்வபாவத்தாலே ரக்ஷித்தானென்கிற ஹேதுணாம் விஶேஷ்யமாக தோஷப்ராசுர்யத்தைப் பற்றவாதல் ஸ்யாத் என்கிறார். தோஷஃ - என்கிறவிடத்தில் நிர்தேஶத்துக்கு நீங்கள்சொன்ன தோஷங்களாகவுமாம். நீங்கள்சொல்லாத ஸாக்ஷாத்ராவணாதிகதமான தோஷாந்தரங்களுமாமென்றுகிறது. இதோஷங்களெல்லாம் ப்ரதிகூல்யாதி ஹேதுக்களாவது ஶரணாகதவ்ருத்திவிஷயத்திலேயென்று தஸ்யஸ்யாத் என்கிறவஸ்தோக ஶரண்யரானபெருமாளுக்குத்திருவுள்ளமாகையாலேயிறே "யதிவா ராவணஸ்வயம்" என்னும் ராவணன் தன்னைக்குறித்து "நதேஷ்ஷ்யரண மிஹேஷ்யதி" என்றுமருளிச்செய்கிறது தேவரீராதுர்விஸ்வபாவராகையாலே துஷ்டப்ரதிகூலம்பண்ணினால் நாட்டிலே ஶிஷ்டமஹேஶர் பிறவாதோவென்று முதலிகளுக்குக்கருத்தாக அதுக்குமுத்தரமருளிச்செய்கிறார். ஸதாமேதத்விகர்ஹிதம் - அவிகர்ஹிதம்ஶிஷ்டாநாம் ப்ரஶஸ்தமென்றபடி. நாம்ஶரணாகதனைதோஷம்பாராதே ரக்ஷித்தால்லஸ்யனேயாகிலும் ஶரணாகதனையழியக்கொடுக்கலாகாதென்கிறஶ்ருத்யர்த்தத்தையறிந்த நல்லத்து போருகிறஸ்ரீவஸிஷ்டாதிமஹானுவிஶ்வாமித்ரமஹானுபவாளுள்ளிட்டஸத்துக்கள்நாம்பண்ணின யோக்யதையை ப்ரஶம்ஸித்ததென்று கொண்டாடும்படியாம். நீங்கள் சொல்லுகிறபடியேகேட்டு நாம் கைவிட்டாலவர்கள் நம்மைமஹிக்கும்படியாம். ஆகையால்நமக்கு காயேம்தப்பாமைக்கி நீந்சொல்லப்பரிவும்

கிர்ப்பமுமுடைய நீங்கள் வஸிஷ்ட விஶ்வாமித்ர ப்ரஹ்ம ஸ்வதிர ப்ரபவாதி ப்ரஹ்மாதிகளான ஸத்துக்களுக்கும் நெஞ்சாரப்படாமை நம்ஸ்ஸாவ த்தைப்புக்கு ஶோகியாதே நம்மைப் பெறப்பாரிருங்கோளென்று திருவுள்ளம்.

இதி கவிதார்க்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸ்ய
ஸ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு
அபயப்ரதாநஸாரே ஶரண்யஶீலப்ரகாஶ:
ஷஷ்டோऽதிகார:

ஸ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேஶிகாய நம:

இப்படி பெருமாளருளிச்செய்த வார்த்தையைக்கேட்டு மஹாராஜர் மஹாப்ராஜ்ஞரான ராக்ஷஸனுடைய அநர்த்தவேஶத்தாலே என்றவிளையப்புகுகிறதோவென்று பெருமாள்பக்கல் பரிவாலே கலங்கிப்பின்பு "கோ நாம ஸத்வமாஸ்தாய ஶேஷம் நவஸித்யஜ்ஜ| ஸாம்ப்ரதம் ஸந்த்யாதும் ஸுநாதம்யச வஸித்யதேஜ்ஜ॥" என்று விபீஷணாகமநத்தில் கலக்கங்காட்டி பெருமாளை விலக்கப்பார்க்க பெருமாள் ராஜநீதியபரோக்ஷயாலே யதாஶ்ருதமருளிச்செய்தார். பின்னையும் மஹாராஜர் பெருமாளுடைய ப்ரபாவநாம தத்த்வஶாஸ்த்ரஶ்ரேஷ்டயாலேயிரே நாம் விண்ணப்பஞ்செய்த வார்த்தை திருவுள்ளத்தில் படாதேயிருக்கிறதென்று வெளிப்பண்ணி ஒருப்ரவத்திக் கொண்டு ப்ரவத்தியாகப் பண்ணுவோமென்று இளையபெருமாளையுங் கூட்டிக்கொண்டு திருவடிகளிலே விழுந்து பெருமாள் திருவுள்ளத்திலே தரிக்கவேணுமென்று பார்த்து உம்மளவிலன்றிக்கேயு மெமக்குத் தோழனையென் விஷயத்திலும் ஸர்வஸ்வ ப்ராணஸமதானயிளையபெருமாள் விஷயத்திலும் இவன் ப்ரஹூணனாய் நின்று நலியுங்கிடர் ஆகையாலிவன் வத்யனென்று விண்ணப்பஞ்செய்ய வித்தைக் கேட்டபின் பெருமாள் "ஸுக்ரீவஸ்ய ததாகஸ்யம் ராஜஶ்ரேஷ்டாக்ஷா விஶ்ருஷ்ய | ததஶ்ஶுதரம் வாக்யமாபரிதம் ஶுஶ்ருவம்॥" என்கிறபடியே கலக்கும்படியாக மஹாராஜர் இளையபெருமாளைக் கூட்டிக்கொண்டு பண்ணின ஶரணாகதியில்காட்டிலும் தெளிவுடையதாகவந்த விபீஷணன் ஶரணாகதியொன்றுமே ப்ரபலமென்றறுதியிட்டு

மஹாராஜருடைய வச்சம்தீரவேணுமென்றுபார்த்தருளித் தோழனு ரே விபீஷணன் து(ஷ்ட)னென்றும் அது(ஷ்ட)னென்றும் பண்ணுகிறவிசார மெதுக்காகப்பண்ணுகிறீர் தம்மளவில் ராக்ஷஸனென்கிறவிதென் னென்பது நம்மளவிலாத லும்மளவிலாதல் தம்பியளவிலாதல் விவ ஒருவராயகரு செய்கைக்கு ஸமர்த்தமென நம்முடைய பூந்தோட் டத்தில் ஜாதிமாத்ர வாநரங்களுக்கு மிவனொருகுற்றஞ்செய்யவல்ல னோ நாம்நினைத்தபோது பிசாசங்கள் தானவர்கள் யக்ஷர்கள் ப்ரு திவியிலெங்குமுள்ளராக்ஷஸர்களென்ன இதெல்லாந்திரண்டுவந்தா லும் ஒரு அங்குலாக்ரத்துக்குப்பத்துமோ அஞ்ஜலியாகிற தஸ்த்ரமெ டாதார்க்கு நம்மைவெல்லவிரகுண்டோ வென்றுதம்முடையஸர்வ சக்தித்தைவெளியிட்டுமஹாராஜருடையவச்சத்தைக் கழிக்கிறார். "ஸதுஷ்டோவா ப்யதுஷ்டோவா கிமேஷரஜநீசர: | ஸூக்ஷ்மம ப்யஹிதம்கர்த்தும்மமாசக்த: கதஞ்சந || பிசாசாந்தாநவாந்யக்ஷாந் ப்ருதிவ்யாம் சைவராக்ஷஸாந் | அங்குல்யக்ரேண தாந்ஹந்யாம் இச்சந் ஹரிகணேஸ்வர||" பண்டுநாமுமக்குக் காட்டினவ்யவஸாயத்தை வாநரராஜ்யத்திலே புக்கவாறே மறந்தீரோ மஹாத்மந என்று விபீஷணன் நினைப்பித்ததும் நெஞ்சிற்பட்டதில்லையோ எதிரிகள் விரலைக்கவுமப்படிக்காணும் நம்முடைய ஒரு அங்குலாக்ர வ்யாபா ரம் நவங்களிறே பெருமானுக்கு நரஸிம்ஹத்வமெய்யில் ஸ்ரீவம்சா யயங்கள் சரண்யகோசயக்தமாக ஸமஸ்தாஸ்த்ரங்களிலும் உபய க்ரந்தங்களிலும் "ஸர்வஜ்ஞா ஸர்வஸக்தாகாருணிகோ விஸந்" என்றும் "ஜ்ஞாநசக்திகருணாஸ்ஸமதீஷ" என்றும் ஸம்ப்ருஹீதமான சரண்யகுணத்ரயமும் இவ்யக்ரணத்திலே விவக்ஷிதம். எங்கனேயென்னில் அடியிலே "ஜ்ஞாதம் நாஸ்தி தக்கிம் சித்" என்றும ஸர்வஜ்ஞத்வம்சொல்லிற்று. "ப்ரதிஜ்ஞாஸம் நதம்ப்ரியம்யம்" என்று காருணிகத்வம் சொல் லித்து. இவ்விடத்திலே "அங்குலாக்ரேண தாந்ஹந்யா மிச்சந்" என்று ஸர்வசக்தித்வம் சொல்லித்து. இப்படி மாநுஷஸாவத்திலே நின்று ராமேஸ்வம் ஈராசுபடாதபடி பண்ணின மஹாவீரனென்னு ஞ் செருக்காலே மதியாமே பேசுகிறுப்போலே தம்முடையஸர்வ ஜ்ஞஸர்வசக்தித்தாலே சரண்யகோசயக்தஸர்வகுணஸம்பூ

ணத்தையருளிச்செய்து மஹாராஜப்ரப்ருதிகளை [illegible]
தீரும்படி பண்ணியருளினர்.

இதி கவிதார்க்கிக ஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ர ஸ்வதந்த்ரஸ்ய
ஸ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு
அபயப்ரதாநஸாரே
ஶ ர ண்ய வை ப வ ப்ர கா ஶ:
ஷஷ்டோऽதிகார:.
ஸ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேஶிகாய நம:.

இப்படி தம்முடைய ஸ்வபாவத்தையும் ப்ரபாவத்தையும் வெளியிட்டு மேலிவன் துஷ்டனேயாகிலும் நாஸ்திகனேயாகிலும் ப்ராணவ்யயமாக ஶரணாகதரக்ஷணம் பண்ணவேணும். இதுவே பரமதர்மமென்னுமிடத்தை கபோதோபாக்யாந ஸஹக்ருத கண்டுமஹர்ஷிகாதாவிஶேஷத்தாலே யருளிச்செய்கிறார். “ஶ்ரூயதே ஹி கபோதேந ஶத்ரு: ஶரணமாகத:| அர்சிதஶ்ச யதாந்யாயம் ஸ்வைஶ்ச மாம்ஸைர்நிமந்த்ரித:||” ஶ்ரூயதே ஹி - என்கிறவித்தாலே, “ஶ்ருணு காதாம் புராகீதாம் ஸர்வபாபப்ரணாஶிநீம்| ருஷே: கண்வஸ்ய புத்ரேண கதிதா ஸா மஹர்ஷிணா||” என்னும் “யஜ்ஞம் ஶரண்யாநித்யம் வேதாத்யயநமுத்தமம்| விஶேஷதஸ்த்வதஸ்வர்க்யோ லோகஸம்ஸ்துதி:||” என்றுஞ்சொல்லுகிறபடியே பாவநத்வத்தாலே ஸர்வருமாதரித்துக் கேழ்க்கும்படி ஸுவிதமாகிறது. ஶ்ரூயதே - விப்ரகீர்ணங்களாய் நஷ்டங்களான ஶ்ருதிகளை ஸாக்ஷாத்கரிக்க வல்லார்க்கிதுவுமொருமூலையிலே காணலாய்க்காணுமிருப்பது. ஶ்ரூயதே - மஹர்ஷிகள் சொல்ல பௌராணிகர்கள் கேழ்க்கலாமத்தனை போக்கியெத்தனையேனுங்காருணிகராயிருப்பாராலும் இப்படி அநுஷ்டிக்கை அஶக்யங்காணும். ஹி - அதிப்ரஸித்தமாகையாலும் அநந்யவ்ருத்தாந்தமாகையாலும் இவ்வ்ருத்தாந்தம் எங்களுக்கு முன்னே நீங்களுங்கேட்டுப் போருமதன்றோ, நம்பக்கல்பரிவாலே வந்தகலக்கத்தைவிட்டு நீரே ப்ரதிஸந்தாநம் பண்ணப்பாரீர். கபோதேந - ஒரு க்ஷத்ரியனுமன்று, வர்ணாஶ்ரமத்தில் பிறந்தானொருவனுமன்று ஸாமாந்யயோநி மநுஷ்யஜாதீயனும

ன்று, ஒரு திர்யக்குச் செய்தபடியித்து. இப்படி இதிஹாஸத்திர்யக்குக்களுக்குங்கூட ரக்ஷணீயமாயிருக்க ப்ரபந்நரான நாமிருந்து ஶரணாகதனை வத்யனென்பதும், த்யாஜ்யனென்பதுமாகாநின்றோம். கபோதேந - ஒத்தைக்கபோதமாகையாலே விலக்குகைக்கிடான பரிவரில்லாமையாலும், அதிதியென்று ஶாஸ்த்ரங்களிலோதுகிறபடியே ஸஹாயிகாரத்தாலே யதியிலே சொரிகி, "ஶ்ரூணவா வஹ்நிதः காஷ்டமத்த்வக்ஷ்யாஸ்த்ரஹம் ஹிதம்| ப்ராணைராவஸ்யா நித்யம்ஸம் ரக்ஷ்யஶ்ஶரணாகதः||" என்று யதியத்திலே ப்ரதிபிக்கிற ஸஹாயதாசாரிணீஸம்பந்தத்தாலும் ஸந்நிதியாலும், அக்கபோதமசடைக்கின ஶரணாகதரக்ஷணயஜ்ஞதீக்ஷிக்கப்பெத்ததிறே. ஶத்ரு: - கபோதத்துக்கு வேடந்தானே ஸாபத்யஹரணம்பண்ணின ஶத்ருவாயிருக்கும். நமக்கு விபீஷணன் அப்படிப்பட்ட ஶத்ருவிருந்த ஊரினின்றும் வந்தானத்தனையன்றோ, ஶரணாகத: - கபோதமிருந்த மரத்தடியிலே வேடன் யாத்ருச்சிகமாக வந்தானத்தனை, "கோரஞ்ஜலிம் ஸம்ப்ரஹ்ஸாத்வா வாக்யமேதவந்தத்ம | ஶரணம் ஹிம தேவதாஸ்ஸ்த்ரீ தேவதாம் ஸ்தித்வாஸிநீ||" என்று வநதேவதைகளைக்குறித்து ஶரணஶப்தம் ப்ரயோகித்தானத்தனையொழிந்து இக்கபோதத்தைக்குறித்து ஶரணஶப்தத்தை ப்ரயோகித்திலன். விபீஷணன் ஶத்ருக்நாதிகளெல்லாரையும்விட்டு, ராகவம் ஶரணங்கத: - என்று நமக்கு ஸ்பஷ்டமான ரஸமானவன் ராக்ஷஸஸமவாயத்திலே ஶரணாகத ஸம்ரக்ஷணம் பண்ணினபடியை நினைப்பித்துக்கொண்டு நம்மை யதார்த்தம் ஶரணாகதனானன். அர்ச்சிதஶ்ச - வேடனுகையாலே பக்ஷிஜாதிக்கு ப்ரத்யக்ஷஶத்ருவுமாய் விசேஷித்து தன் ஸாபத்யவதமுமானவிவனை இவன்பட்டது படுகிறானென்றிருப்புதல் அவஸரத்திலே கவிய விரகுதேடுதல்செய்ய ப்ராப்தமாயிருக்க அதிதியைதேவதைக விதிக்கிற ஶாஸ்த்ரங்களின்படியே தேவர்களை ஆராதிக்கிறதிறத்திலே அத்யந்தமாகவன்றோ அக்கபோதமர்ச்சித்தபடி. நாமும் ஶரணாகதனை, "வத்யதாமேஷ தீவ்ரேண தண்டேந ஸசிவை: ஸஹ" என்று அநுஷ்டுப்யமாகவதியாநின்றோம். யதாந்யாயம் - ஶீதத்தாலும் க்ஷுத்தாலும் ஆர்த்தனான வேடனுக்கு பக்ஷிதங்களான ஸ்நாநாதிகளைப்பண்ணி நல்விருந்துவந்தாலாதரிக்கும்படி நன்றாகதப்பாதே அதிதிஷாட்குண்யமி

ல்லாதே அக்கபோதத்தோடு ஸரிக்கப்படி. யதா ந்யாயம்-இன்சொல் முத லாக ப்ராணவ்யயமாக ஶரணாகதவிஷயத்தில் ஶக்தியநுஷ்டானம் பண்ணுதேசெய்த பரிவெல்லாமளவாயிருக்குமத்தனைபோக்கி மிகு தியுண்டோ "வேதவேதாந்தவேதிந்த்ரஷ்கதி:" புறம்பேசில வாஹா ரங்களை யெடுத்துக்கொண்டு வந்திட்டதன்று; தன்னுடையதான த்ரவ்யாஹாரங்களிலே சிலவத்தையிட்டு உபசரித்ததுமன்று. விவேகமில்லாதார் தானுகவஸிக்கனித் திருக்கக்கடவதாய் விவேகி களும் ரக்ஷ்யமான யத்நஸாத்யமென்று பேணக்கடவதான ஶரீ ரத்தில் மாம்ஸங்களாலேயன்றோ. அங்கே அவனையும் உபசாரவா வகமாக நல்விருந்தூட்ட ப்ரவர்த்தித்தது. மாம்ஸவிக்ஷேப ங்களையறுத்திட்டதன்று. கடுகபசிதீர்க்கவேணுமென்று வேடனுக்கு தனக்குள்ள அவயவங்களொன்றும் ஶேஷியாதபடி ஶரீரஸம்ஹிதா வஸரைப்போலே யிதொரு ஹோதவ்யமாக நினைத்து நெருப்பி லேகாணும் விழுந்தது. இப்படி இஜ்ஞாக்ஷத்தில்சொன்ன வ்ருத்தன் னை தம்முடைய வநுஷ்டாநத்துக்கு தௌர்பல்யமாக வநுஸந்தித்து க்கொண்டு இப்படியானால் நமக்கு ஶரணாகதரக்ஷணம் த்ருஷ்டாந்தி க ந்யாயஸித்தமன்றோ வென்றருளிச்செய்கிறார். "ஸஹிதம்ப்ரதி ஜக்ராஹ ஹாயநாஹாதநாதகம் | கபோதேதா ந ரா ஶ்ரேஷ்டகம் ப்ரதிதத்தஞ்சயோஜநம்॥" ஸஹி-அக்கபோதம் நம்மைப்போலே யத்நா நுஷ்டானம்பண்ணக்கடவ ஜாதிகளிலொன்றிலேயாதல் ஶரண்ய வம்ஶத்திலேயாதல்பிறந்த தன்னென்னுமிடம்ப்ரஸித்தமன்றோவி ருப்பது. தன்ஜாதியாலும் விஶேஷித்து தன்கொடுமையாலும் "க்ஷுத் த்ரவ்ஸமாசாரஶ்சக்ஷிணாங்காலஸம்தத:" என்று பக்ஷிஜாதிக்காக விரஸனாய் கபோதமிருந்தவிடத்திலே யாத்ருச்சிகமாகவந்துவிழுந்த துக்குமேலேகபோதத்தைக்குறித்தது ஒருபாயப்ரயோகமாக்ஷாரஹி தனும்விபரீதாநுஷ்டானத்திலும் நிலைகுலையாதவனாய் கதநாவ ஶமாதல் கதநக்ஷவாதப்ரஸங்கமாதலின்றிக்கேகிடீர் அவ்வே டனிருப்பது. ஸஹிதம்ப்ரதிஜக்ராஹ - தன்னையறியமாறியன்றோ அவ்வேடனைக்கைக்கொண்டுரக்ஷித்ததுமுன்பேஶத்ருவென்றுபொ துவிலே அருளிச்செய்தத்தை அவன்வ்ருத்தியைக்காட்டிவிஶேஷிக் கிறார். ஹாயநாஹாதநம்-இப்படியே ராவணன்வந்தாலும் நமக் குக் கைக்கொள்ள வேண்டியன்றோ யிருப்பதென்று திருவுள்ளம்.

ஞூமதம் - இவன் தன்னைக் கைக்கொள்ளுகைக்குச்செய்த உபாயா
நுஷ்டானம்கபோதமிருந்தமரத்தடியிலேவந்தவளவேகிடீர். அல்லது
வநஸ்திதெவதையைக்குறித்து ஶரணமென்றுசொன்ன ஶப்தமும
கபோதம்கேட்டதில்லை. கவொதஃ-முன்பே கபோதமென்று சொல்
லியிருக்க இருக்காலமட்டும்கபோதமென்றது-ஶிபியினுடைய ஶர
ணாமத ரக்ஷணயஶஸ்ம் சொல்லுகிற ஶெர நகவொத வ்ருத்தாந்த
த்திலபோலே கவொதவெஷங்கொண்டானொருதெவனோ ஸஹஷி
யொவென்று ஶங்கியாமைக்காக இது வஙவஸ்கஸவிஶெஷத்தாலே
மஜெஜந்த்ராதிகளைப்போலே தியக்ஷாயிருக்கவிப்படி யஸா நுஷ்டாந
யொமஹாய்பிறந்தது வாநரஶ்ரேஷ்டவேறேயும்ஒருதிரக்குஶத்ரு
வானவேடனை ரக்ஷித்தபடிகேளீர். வாநரஜாதிக்கு முடிசூடின நீர்
வ்யாக்ரவாநரஸம்வாதம்கேட்டறியீரோ. ஒருபுலிபின்தொடர்ந்துதானி
ருந்தமரத்தடியிலே வந்தேறினவேடனை அந்தவ்யாக்ரம-விடச்சொ
ல்ல விவனை ஶரணாமதனென்று வாநரம் ரக்ஷித்தது. அப்போது
மரத்தடியைவிடாதே கிடக்கிறபுலி இவ்வாநரம் தூங்கினவளவிலே
வேடனைப்பார்த்துஉன்னைவிடுகிறேன் வானரத்தைதள்ளவல்லையோ
வென்ன வாவஙஸியான வேடன் தனனைரக்ஷிதத வானரத்தைத்
தள்ளினவளவிலே வானரத்தைப்பிடித்து உன்னைவிடுகிறேன் உன
க்கு ஸபகாரகனையுன்னைத்தள்ளினவேடனைத்தள்ளித்தரவல்லையோ
வென்று ஸநுஷ்ரஸ ஶூபமான புலிசொல்ல யஸவித்தாள
வாநரம் ப்ராணாத்யஶெயாகையாலே ஸஹ்ருதயமாக விசை
ந்து புலிவிட்டவாறே மரத்திலேறி ஶத்ருவான வேடனைப் பின்பும்
போக்கற்று தானிருந்த மரத்திலே யிருந்ததேயடியாக ஶரணாமத
னென்று ரக்ஷித்தது. நீர் வானரங்களுக்கு முடிசூடியிருந்தாலும்
உங்களுக்கு ஜாதியஸமென்று பார்த்தாகிலும் கைக்கொள்ளவே
ண்டாவோ. வாநரஶ்ரேஷ்ட - முதலிகள் கலங்கினால் தெளிவிக்க
விருக்கிற நீர் கலங்கலாமோ. வாநரஶ்ரேஷ்ட - வாலிவதத்திலிரு
ந்தவாறே உமக்கு ஶரணாமதவிஶெ ரக்ஷித்ததோ. வாநர
ஶ்ரேஷ்ட - வாநரோத்தமல்லீரோ, ஞூதிதானுடைய வஙத்ருணுமாய்
யஸாயஸங்களை யறிந்துமிருக்கிறநீர் அல்லாத வானரங்களைப்போ
லே காவெயம்பண்ண பெறுவதிரோ. "கிம்வஙநஸுசியொஜநஃ"
கபோதம செய்தபடிகண்டால் நமபோலிகளுக்குகேட்கவேணுமோ

நாம்ஶரணாகதரக்ஷணத்துக்குக் கொடியெடுத்தரகுவம்ஶத்திலே "ஶஷ்டிவர்ஷஸஹஸ்ராணி ரோகஸ்ய வரதாஹிதம் | வாணப்ரஸ்தா தவத்ரஸ்யஹாயாயாம் ஜரிதம்மயா||" என்று அருபதினுயிரமாண்டு வெண்கொற்றக்கொடை நிழலின்கீழேஊழிய வேறொரு நிழலிலொதுங்காதே லோகரக்ஷணாத்யர்மாகபத்துத்திக்கிலும்தேர் நடத்தி வ்யவஹாரனை தஶரதமஹாராஜனுடைய மகனும் வஸிஷ்டவிஶ்வாமித்ர ஶிஷ்யனும் மஹாயோகியாக வ்யவஹ்ருதனான ஜநகமஹாராஜாவோடே ஸம்பந்தம் பண்ணின நாமும, "ராமோ விக்ரஹவாந்தர்ம:" என்று உடம்பில் ஶிஷ்டதயா வ்யவஹாரத்தை ஏறிட்டுக்கொண்டு, "யதாஜ்ஞா நாம்ஞலோகஸ்ய கதர்காரயிதா வஸி" எனகிறபடியேஜுத்தனேகாலமும்நம்முடையகைபார்த்துநாட்டார் நடத்தக்கும்படி நடந்துபோனது இன்று ஶரணாகதவர்தம் பண்ணிஞல நாடேனபடக்கடவது. "ஶுசய:" நம்முடைய வ்ரதம் பினபு சொல்லக்கடவோம. "ஸர்வே ந்யாயம் வதந்த்யேதே ந்யாயாஶ்ச" என்கிறபடியேநமபோலிகளெல்லார்க்குமிதுவேபொதுவாய்க்காணுமிருப்பது. ஶுசய:-நமபோலிகள ஶரணாகதனை விடுவார்களோ. ஹிம்ஸாஹிருதிகளாகையாலே கவஸ்யைவைக்கவல்ல ராவணாதிகளுக்கனறே இப்படிக்கொத்த காயங்களரதிபபது. ஜந:ஶரணாகதனை வரிதஜித்தவன என்னபிறபபு பிறந்தாலுககடவன. நம்போலிகளுக்குஜந்ம்யொஜநம்ஶரணாகதரக்ஷணமனறே. ஶிஷ்டாநுஷ்டாநம் ப்ரமாணமேயாகிலும்ஒரு கவொதநுஷ்டித்ததென்றொரு ப்ரமாணமுண்டோ இதுக்கு வியாயகமாயிருப்பதொரு வாக்யம் வேண்டாவோவெனகிற ஶங்கையாக கண்டுவென்பாரொரு மஹர்ஷி கண்டதொரு மாயையைக் கேளீரோனகிறர். "ஶ்ரூயதே ஹி கபோதேந ஶத்ரு: ஶரணமாகத: | அர்சிதஶ்ச யதாந்யாயம் ஸ்வைஶ்ச மாம்ஸைர் நிமந்த்ரித:||" கண்டுவென்கிறமஹர்ஷியினுடைய ஜந்மவ்ருத்தத்தை முற்படக்கேளீர். ஶ்ரூயதே கபோதேந-தான தோன்னியன்றக்கே "யஸ்ய ப்ராஜ்ஞ ஸ்ரீ தத்யேவிதா" என்கிறபடியே அவனுடையவிதாவும் உதாரஹ்ருதயராய்க் கதோஷ்டமாய்க்காணுமிருப்பது. ஆனால்பமப்பதின் குட்டியுவிழாதிடே "கண்வபுத்ர" மஹாதபாவாந கண்ணுகிற மஹர்ஷிக்கு ஸம்ஸாரநிஸ்தாரகமாய்க்காணுமிவன பிறக்

தது. க்ஷணஸ்வருவைத்ர்ண க்ஷண்ணநா-வீதாவின்பேராலும் தன்பேராலும் ப்ரவிஸித்யக்காணுமிருப்பது. க்ஷண்ணநா-அவன் தன்பெருமையைப்பார்த்தால் "ஸர்வவிஹங்கவாஹநக்ஷண:" என்று ரிஷிகள் கொண்டாடும்படியான பேருடையானொருவன்காணும். ஐஷெ: வைநதேயஸ்வ ரிஷிணா-விளக்கில் கொளுத்தின பந்தமெனனும்படிகாணும். ப்ரகாஸ்யஹமாநனை வீதாவிலுங்காட்டில் இவனுடைய ஜ்ஞாநவிகாஸம் இருக்கும்படி. ஸ்ருண - இத்தனை நாளும் இதர்பெஷ உம்முடைய செவியில் படாமையிறே நீரிப்படி கலங்குகிறது. இதனையவஹிதராய்க்கேளீர், ஸாரம்- இதுபெரியபொருள்களையெல்லாம் பொதிந்துகொண்டு எளிதாகக் கேழ்க்கலாம்படி சுருங்கின பாசுரமாய்க்காணுமிருப்பது. வராஹீதம் - இன்று முதலாகக் கட்டினதொன்றன்று காணுமிது. வேதம்போலேபழையதாயிருப்பதொன்று. ஹிதம்-க்ஷண்ணவான ரிஷியுமித்தை ஸ்ருஷ்டித்தானென்றிராதேகிடீர். ஐக்கைஸாரோகப்பாடுமாப்போலே பண்டேயுள்ளதொன்றை அவன்செய்தானாகப் பாடினனத்தனை. ஹிதம்- அவன்செய்தானாகிலும் அநந்தஸாத்விபோலே ஸந்தேஹங்களையும் போக்கவற்றாய்க் காணுமிருப்பது. யதிஷ்டம் - போலியான யதீங்களைப்போலன்றிக்கே ப்ரத்யக்ஷப்ரதிஸமான வரமத்த்தைவிஷயமாகவுடைத்தாய்க்காணும்இதர்பெயிருப்பது. ஸத்யவாதிநா-ஸத்யவாதிஸீலனான க்ஷண்ணவென்கிற ரிஷிவாய்வெருவிச்சொன்னாலும பழுதாயிருப்பதொரு சவ்வுந் துவ்வும் கூட்டுகையுமன்றிக்கே காணுமிருப்பது. இதில் வரரிஷிணாவென்று யதார்த்த உபதேசம் சொல்லித்து. ஸத்யவாதிநாவென்று யதாத்ருஷ்டார்த்தவாதிகளும்சொல்லித்து. யதிஷ்டமென்று உபதேசத்தினுடைய ஸாரஸ்யயோஜநகளும் சொல்லிதது. இத்தால் ப்ரவிப்ரலம்பங்களற்று ஸர்வலோகஹிதம் சொல்லுவா னொருவனென்று ஆப்ததிமம் சொல்லித்தாய்த்து. மேல் க்ஷண்ணா ஹாபெயயென்றெடுக்கிற நாலாமுலோகத்தில் ப்ரதமஸ்லோகத்தாலே ஸமர்ப்பஸ்ரரணாகதியில்லையேயாகிலும் போக்கற்றதெபெலயில் ஆர்த்தஜகவாஹிப்ராய வ்யஞ்ஜனங்களாய்க்கொண்டு ஸரணாகதியினுடைய ஸகலாத்ருங்களான அஞ்ஜலிபந்தாதிகாரங்களை நோக்கவனையுமழியக்கொடுக்கலாகாதென்கிறார். "பத்தாஞ்ஜலிபுடம் தீநம்யா

ந்தம் ஶரணாகதம்। நஹந்யாதாந்ருஶம்ஸ்யார்த்தமபி ஶத்ரும் பரந்தப॥" பத்தாஞ்ஜலிபுடம் - அநுகூலசேஷ்டிதம் ப்ரதிகூலவ்யாவ்ருத்தியுமில்லையாகிலும் கையிலஞ்ஜலிமாத்ரமேயமையும். "அஞ்ஜலி: பரமா முத்ரா க்ஷிப்ரம் தேவப்ரஸாதிநீ" என்கிறபடியே ஈஶ்வரஸ்வாதந்த்ர்யத்தையும் கடுகவிறங்கப்பண்ணுமதொன்றாயிற்றே. தீநம் - அஞ்ஜலியும் வாக்மாத்ரமும் நேராதே காலுக்கு முந்தோற்ற நிற்கும் அவஸ்தையமையும். யாசந்தம் - கைகூப்பத் திறமையாகிலும் காலுக்குமுந் தோற்றதில்லையாகிலும் வாக்மாத்ரமாக இரக்கவும் அமையும். ஶரணாகதம் - அஞ்ஜலிபாதிகள் மூன்றுமில்லையாகிலும் ரக்ஷகனாக்கிடைக்குமோவென்றிருந்தவிடத்திலே வந்து புகுரவுமமையும். முதல் ஸ்வரக்ஷாஹேது நிக்ஷேபரூபமேயான ஶரணாகதி ஶப்தார்த்தங்களைச் சொல்லித்தாய் இங்கே ஶரணாகதமென்று உக்தஶரணாகதியைச் சொல்லுகிறதாகவுமாம். நஹந்யாத் - தானழியச்செய்தல் ரக்ஷிக்கஶக்தனன்றிக்கே தன்னுடைய ஶத்ருக்களாலே அழியக்கொடுத்தல் செய்யப்பெறான். இந்த ஶாஸ்த்ரம் வெறிகாமுஷ்மிகமாயமோ பரலோகார்த்தமோ த்ருஷ்டவ்யவஹாராயமோவென்ன அவைநிற்க. முற்பட ப்ரயோஜநாம்ஶம்சொல்லுகிறது. ஆந்ருஶம்ஸ்யார்த்தம் - ஆந்ருஶம்ஸ்யமாகிற ஹேதுகுணத்தைரக்ஷிக்கைக்காகவுமாம். ந்ருஶம்ஸனென்று நாட்டார் சீச்சீயென்னுமைக்காகவுமாம். அபிஶத்ரும் - நேரே ஶத்ருதான்வந்து ஶரணாகதனானாலும் அழியவிடவொண்ணாதபடியானால் இதுக்குமுன் பொருகுத்தங்காணநிற்க ஶத்ருவிருந்தவூரில்நின்றும் வந்தானென்கிறவிவ்வளவைக்கொண்டு ஶரணாகதனானவனை அழியக்கொடுக்கலாமோவென்றுதாத்பர்யம். பரந்தப - ஶரணாகதனுடையோ சேவகங்காட்டுவது. நேரே பொருமவனுடையனன்றோ. நஹந்யாத் - என்றுதான்கொல்லாதொழியு மளவேயன்றோவென்ன அங்கன்று ஶரணாகதனை வேறொருத்தர் நலியும்போது ஆர்த்தத்ருப்தனென்னகிற ஶரணாகதாவஸ்தாவிஶேஷங்களைப்பாராதே தன் ப்ராணன்களையழியமாறியும் அவனை ரக்ஷிக்கவேணுமென்கிறார். "ஆர்த்தோவா யதிவா த்ருப்த: பரேஷாம் ஶரணாகத:। அரி: ப்ராணாந்பரித்யஜ்ய ரக்ஷிதவ்ய: க்ருதாத்மநா॥" ஆர்த்தோவா யதிவா த்ருப்த: - இப்போதே அதிதவி

ஷ்டியுண்டாகவேணுமென்று விலம்பக்ஷமன்றிக்கே யிருக்கவுமாம். விளம்பித்தும் பிறலாவதொரு ஸம்பத்தைக் கோலியென்றேனுமாகவ ஹிதம் ஸ்விஷ்டமன்றோவென்று தேறியிருக்கவுமாம். இவனுக்கு ஹிதத் தைப்பற்ற அபிஸந்தையாலே த்ருப்தியுண்டு. அங்கனன்றிக்கே ப்ர ஸ்ரயஸாபேக்ஷ்யமாயிருக்கவுமாம் இவையின்றிக்கேயிருக்கவுமாமெ ன்று த்ருப்தவ்யவஹாரம் சொல்லுவார்கள். பரோக்ஷம் ஸரணாகத:- இதுக்குமுன்பேயறியாதாரிருந்தவிடத்தேவரவேயமையும். அரி:- அவன் ஸத்ருபக்ஷமடியறுத்தே உள்ளேகிடக்கச்செய்தே ரிதஸாவனை யைப்பண்ணிவந்தாலுமாம். ப்ராணாந் பரித்யஜ்ய ரக்ஷிதவ்ய:- க்ஷுத்ரங்களான ப்ராணங்களைவிட்டு க்ஷுத்ரமான ஸரணாகதரக்ஷண யஸஸ்ஸைப்பத்தவன்றே ப்ராஜ்ஞம். இவ்வர்த்தத்தை "க்ருதப்ராணை: பரப்ராணாந் ந ரக்ஷதி । ஸயாதிபாரஞ்ஜயாஸ்யந்யஸ்ய ஞாவதம்-ரதேவ்ந:॥" என்று "ப்ராணைரபியாராஜந் ரக்ஷிதவ்ய: ஸரணாகத:" என்று ஸ்ரீநகபோதாவஸரத்திலே ஸிபியைக்குறித்து ஜம்ப்ரன் சொன்னன். க்ருதாத்மநா - இப்படி செய்யாதபோது இவன கத்த கல்வியெல்லாம் என்செய்ததாகக்கடவது. "விதேஷாதி க்ருதேக்ஷண ஸம்யஸம்" என்னும் படியித்தனையிறே. தன்னைரக்ஷித்த வாநரத்தைத் தள்ளினவேடனைப்போலே ரக்ஷிதனான ஸரணாகதன் பின்பு க்ருதக்நனாய்ப்ரதிகூலனானபோது தானவனுடைய ஸிக்ஷாதிகளில் அதிக்ருதனாகில் அமுகத்தாலே ரக்ஷிக்கவும் அவைத்து லபிக்ருதனல்லாதபோது பின்பு அவனநுதப்தனாய் ஸரணாகதனானாகில் க்ஷமிக்கவும் அங்கனல்லாதபோது உபேக்ஷிக்கலான ப்ராதிகூல்யத்தையும் உபேக்ஷிக்கவும் தன்னுடைய ஸ்வாபிப்ராயமாக ப்ரவ்ருத்திக்குமாகில் ஸாது விரோதமில்லாத ஸ்ரீராமோக்தியாலே யதாஸக்தி விலக்கிக்கொள்ளவும்ப்ராப்தம். மேலிரண்டு ஸ்லோகத்தாலே ஸரணாகத பரித்யாகத்தில்வரும் த்ருஷ்டாத்ருஷ்ட ப்ரத்யவாயங்களை யருளிச் செய்கிறார். "ஸசேத்பயாத் மோஹாத்வா காமாத்வாபி ந ரக்ஷதி। ஸ்வயா ஸக்த்யா யதாஸக்த்யம் தத்பாபம் லோககர்ஹிதம்॥" ஸ்வாத்மா - ஸரணாகதனைக்கைக்கொண்டால் ப்ரபலமான விரோதிகள் நம்மையும் நலியச்செய்வதென்னென்னும் அச்சத்தாலென்றபடி. மோஹாத்

க்ஷக நிர்யமிங்கே கண்டுகொள்ளுவது. ஸோ ஹாஸா "ஏரஂஷ்ரஂ வ்ருஸ நஂவ்ராஸ்ஂஹ்ர தரஂயஃவரிதர்ஜெசு" என்றாற்போலே சில யக்த்ராஹாஸங்களாலேவந்த கலக்கததாலேயாதலென்றபடி. காலே ஸா - ஶாஸ்த்ரதிஶுஂவ நஹேதவான ஸவுஹஸ்ஹாவத்தாலென்ற படி. அங்கனன்றக்கே ஹிஂஸாரவிகளானராக்ஷஸர்களைப்போலே இவன்படுவதுகண்டாலாகாதோவென்கிற விபரீதரவியாலேயா தல் என்றுமாம். அப்படியேஶரணாமதனுடைய ஶத்ருவின்பக்க லிலே கைக்கூலியையாசைப் பட்டென்னவுமாம. சுவிடவேவ்ரவ காரங்களை நினைத்துவரும் ஔதாஸிந்யஂ முதலான வேறுமே தேனுமொரு ஹேதவாலேயாகவுமாம. நரக்ஷிதஃ - கிணத்தின் கரையிலே பிள்ளையை வாங்காதாப்போலே ரக்ஷியாதமட்டும்கிடீர். நாம்சொல்லப்புகுகிறவாவும் இப்படியானால்தன்னை நலியுமளவிலெ னனவிளையக்கடவது. ஸயாஶக்த்ர - தனஶக்தி ஸஂஸனைபண்ணாதே ரக்ஷிக்கவேணும.அங்கனன்றிக்கே கைக்கொள்ளவுமாம். கைவிடவு மாம். தான வல்லதொருவிரகாலென்று தாத்பர்யஂ. ரவவ்ரஹ்ர திகள் ப்ராஹ்மணாதிகளை தாங்கள்கைக்கொண்டுரக்ஷித்தார்கள். தே வர்களும் ஜஷிககளும் காகத்தைப் போக்கத்ததென்று பெருமாள் கைக்கொள்ளுகைக்காகத் தாங்கள்கைவிட்டுரக்ஷித்தார்கள். "யஶா ஸதஂ - ஜோகத்துக்குகணக்காளிகளாகப்படைத்தருதிதிஷிபதி நாலுஸாக்ஷிகளும் இவர்களுக்குமேல் கண்காணியாய் ஸவஸாக்ஷி யான ஸவேஶ்வரனும் கண்டுகொண்டிருக்க தான் ஶக்தனாயிருக்கச் செய்தேசிலஉஸூக்களாலேதனக்குஶக்தியில்லாமையைக்காட்டி "ஶோவந்திவரவதிவ" என்கிறகணக்கிலே கண்ணழிக்கப் பெறான். ததாவஂ - அந்தபாவத்தின் கொடுமையைக்கேளீர். இது நடைந ஹரஷப்ரஹ்ஸதி ஸஂவாதாதிகளிலே கதிப்ரவிஜமாய்க்காணுமி ருப்பது. இதின் கொடுமையை "ஶரணாமதாஞதர்ஜெயஂஜஂஷ்ர ணீஂவயஶவஸிநீஂ|யஶஜஂரஂயஶஶீஜூஂவநதர்ஜெயஶதிஂதிதாஂ|| நா காயக்தஶிஹாதி ப்ராஹ்மணஸமிஶேஷதஃ | ஶ்ருதயஶஸதர்ஶீஜொஜாநயஶூாநஶாஸநஂ|| நாஹஜேதக்கரிஷ்ரேதிஹ உஂவெவஸேராதரேஃ | கவிஂஶரொவராமீதஂப்ரஹ்ணாஶ்ரு யதாதிஷஂ|| நவாஸ்ர்வீஜஂரொஹதிரொஹகாஜெ நவாஸர்வஷஂ

வர்ஷதி வர்ஷகாலே | பீதம் ப்ரபந்நம் ப்ரததாதி ஶத்ரவே ந ஸோ(அ)ந்
தரம் லபதே த்ராணமிச்சந் || மோகமந்நம் விந்ததி சாப்யசேதா: ஸ்வ
ர்காஸ்லோகாத் ப்ரஶ்யதி நஷ்டசேஷ்ட: | பீதம் ப்ரபந்நம் ப்ரததாதி ஶ
த்ரவே நாஸ்ய தேவா: ப்ரதிக்ருஹ்ணந்தி ஹவ்யம் ||" என்று ஐந்த்ர
பதம்பெத்து மதிகெட்ட நஹுஷனாலே பீடிதரான தேவர்
களைக்குறித்து தேவபுரோஹிதன் சொன்னான். அப்படியே "ப்ரா
யஶ்சித்தைர் நஶ்யந்தி மஹாபாதகிநோ நாவியெ | ஶரணாகதஹ
ந்த்ரூணாம் ஶாந்திர்நாஸ்தி நவிஶ்ருதி || புண்யே ஹயமேதே ந மஹா
பாதகிநோ நாஹியெ | ஶரணாகதஹந்தாரோ ந முச்யந்தே ஜநேஶ்வர ||"
என்று ராமராக்ஷஸஸம்வாதத்திலும் வ்யக்தம் ப்ரஸித்தம். இத்தை
"ஸோஹமேதாஸ்யாபாவித்யஸ்யஜேஹ் ஶரணாகதம் | ப்ரஹ்மஹ
த்யாஸஹஸ்ராணாம் பாபமாப்நோதி நிஷ்டுர: || ஸாக்ஷாத் கோநிஷ்க்ருதி
ர்த்ருஷ்டா மஹாபாதகிநாமபி | ஶரணாகதஹந்த்ரூணாம் நத்ருஷ்டா
நிஷ்க்ருதிஃஶ்ருதி: || ப்ராணி நம் பஶ்யதோ நஸ்ய ஶரணாகதமுபேக்ஷதே |
ஸபாதி நரகம் கோரம் இதி ப்ராஹ மநீஷிண: ||" என்று ஶ்ரு
ஶ்ருவஸ்ஸுன இந்த்ரனைக்குறித்து ஶிபிசக்ரவர்த்தி சொன்னான்.
"ப்ராணாயிர்மதிமம்ஹீதம் பீஜம்மோஶரணாகதம் | த்யஜேயம் யதி
கோமத்பஸ்ர்ஜ்ஞாநோபாவக்ரூஹவி || ஶக்தோபிரக்ஷணே ஸோமாஸ
ஹயாமாஶரணாகதம் | யஸ்த்யஜேத் பாபமேவாகே ப்ரஹ்மஹ
த்யாஞ்ஸமந்வித:||" என்று இதிஹாஸோத்தமத்திலுஞ் சொல்லப்பட்
டது. "யோஹிகஶ்சித்த்விஜம்ஹந்யாத் காம்வலோகஸ்யமாதரம் | ஶர
ணாகதம்சயோஹந்யாத்துல்யஸ்தேஷாம்பாதகம் ||" என்றுகபோதி
தன்னைக்கட்டியிட்டுவைக்கிற வேடனை ரக்ஷிக்கைக்காக தன் ஸதீ
வான கபோதத்தைக்குறித்துச்சொல்லித்து. ததாபம் "ஶரணா
கதம் பரித்யஜ்ய வேதம் வித்வாம்ப்ரவிஜ: | ஸம்வத்ஸரம் யவாஹார:
தத்பாபமபோஹதி ||" என்று ஶ்ருதிகள் சொல்லுகிறபடியே ப்ரா
யஶ்சித்தம்பண்ண வரிதாய்க்காணும்பாவமிருப்பது. ஶோகமஹர்
தம் - "தசைவமாமதஸ்ராஸ்யகபோதஸ்ராஸயாயிந: | கஃபோ
ஸதிபஸ்ராமம் கஃயர்மாதிவிர்மஹர்தம்||" என்று ஶிபிசொ
ன்ன ஶிஷ்டமஹோஹர்யளவேயன்று இதுகேழ்க்கிலும் ப்ராயஶ்
ச்தம் பண்ணவேண்டுகையாலே நாட்டாருமெல்லாருமிவனைச்

ரென்று ஒருக்காலுங்கூட்டிக்கொள்ளார்கள். ஆகையாலேயிறே, “ப்ரஹ்மக்நே ச ஸுராபே ச ஸ்தேநே பக்நவ்ரதே ததா। ஶரணாகதஹந்தாரம் ஸ்த்ரீஹந்தாரம் ச ந ஸம்வஸேத்॥ ஶரணாகதபாலஸ்த்ரீஹிம்ஸகாந் ஸம்வஸேந்ந து। சீர்ணவ்ரதாநபி ஸதஃ க்ருதக்நஸஹிதாநிமாந்॥” என்று ஶரணாகதகாதகனையும், பாலகாதகனையும், ஸ்த்ரீயைக்கொன்றவனையும், க்ருதக்நனையும், ப்ராயஶ்சித்தம்பண்ணினார்களுக்கு ஸாதுக்களானாலும் ஒருக்காலுங் கூட்டிக்கொள்ளலாகாதென்று ஸ்ம்ருத்யாதிஶாஸ்த்ரங்களிலே சொல்லுகிறது. ஆனபின்பு நாம் ஶரணாகதனைவிட்டால் நம்மைநாடும் விஶ்வாமித்ராதிகளான ஸாதுக்களும் ஒருக்காலுங் கூட்டிக்கொள்ளார்கள்காணும். இப்படி த்ருஷ்டப்ரத்யவாயஞ்சொல்லித்து. அநந்தரம் அத்ருஷ்டப்ரத்யவாயஞ் சொல்லுகிறது. “விநஷ்டஃ பஶ்யதஸ்தஸ்ய ரக்ஷிணஃ ஶரணாகதஃ। ஆதாய ஸுக்ருதம் தஸ்ய ஸர்வம் கச்சேதரக்ஷிதஃ॥” ரக்ஷிக்க வல்லவனாயிருக்கரக்ஷியாமையாலே அவன்காணச்செய்தே நஷ்டனான ஶரணாகதனுக்குவேறொரு க்ருஷிபண்ணவேண்டா. அவனநாதிகாலம்பண்ணின ஸுக்ருதத்தையெல்லாம் ஸவாஹநமாக வாங்கிக்கொண்டு அவன் புகக்கடவ புண்யலோகங்களையெல்லாம் தான் கைக்கொள்ளும். ஶரணாகதபரித்யாகியானவன்பக்கல் ப்ராயஶ்சித்தம் பண்ணுகைக்கு கைமுதலான ஸுக்ருதலேஶமில்லாமையாலே பாபபாரத்தாலே முழுக்க நரகங்களிலேவிழுமத்தனை. உத்தரார்த்தத்தாலே த்ருஷ்டாத்ருஷ்ட ப்ரத்யவாயங்களை ஸமுச்சயித்துச் சொல்லுகிறது. “அஸ்வர்க்யஞ்சாயஶஸ்யஞ்ச பலவீர்யவிநாஶநம்” என்று ஶரணாகதனுக்கு ஶரீரமொன்று மழியுமளவேயுள்ளது. அவனை யழியக்கொடுத்தவனுக்கு பரலோகமும், இங்குள்ள யஶஸ்ஸும், பலவீர்யங்களும, மற்றுஞ் சொல்லிச்சொல்லாத ஸம்ருத்திகளும் எல்லாமழியும்படியாயிருக்கும். ஶரணாகதனுக்கு மோக்ஷம்பிறந்தால் இங்கேநினைத்ததாம். மோக்ஷம்பிறந்ததில்லையாகில் விட்டவனுடைய ஸுக்ருதத்தையெல்லாங் கைக்கொண்டு தன் நினைவின்றிக்கேவந்த பரலோகஸம்பவம்பெறலாம். ஒருபடியாலும் ஶரணாகதனுக்கு ஒருக்காலும்காரியந்தப்புவதில்லை. இப்படி ஶரணாகதனை ரக்ஷியாதபோதுவரும் த்ருஷ்டாத்ருஷ்ட தோஷஞ்சொல்லித்து. மேல்.

ஶ்லோகத்தாலே ஶரணாகதரக்ஷணத்தில் வரும் த்ருஷ்டாத்ருஷ்ட ப்ரா-
ப்த்யஸித்திகளை யருளிச்செய்துகொண்டு க்ருஷ்ணோபதிஷ்டமென்ன வ்ரு-
த்திலே தமக்கு அநுஷ்டித்தல்லது நிற்கவொண்ணாதபடி பிறந்த ப்ர-
வ்ருத்தியை யருளிச்செய்கிறார். "கரிஷ்யாமியஶோமோக்ஷகேணாபி நந்-
தநம் ॥ யத்விஷ்ணுமயம்ஸர்வம்ஸர்வம்ஸர்வத்ரஸமோஹிதே॥" கரி-
ஷ்யாமி - நாம் ஶரணாகதரக்ஷணம் பண்ணக்கடவோம். யத்ஶ்ரு-
தோவாத்ருஷ்டாவா - ஜகத்ரக்ஷிகளை யறிந்து யதிஷ்ராணநீங்கள் இது-
க்கு விலக்காமையென்ற ஸாஹாய்யம் செய்துதரவேணும்.
கரிஷ்யாமி - அநுஷ்டிக்கைக் காகவன்றே நாம் ஶாஸ்த்ரமெடுத்தது.
"நமாயாமாயி நஸ்யாவதி" என்கிறபடியே கார்யம்ஶக்தியைப்
போலே வேறொன்றைச்சொல்லி வேறொன்றைச் செய்கைக்கன்றே
யஶாஸ்த்ரம். வாக்யமில்லாமையாலும் ப்ரத்யக்ஷஶ்ருதி ஸம்வாத-
த்தாலும் பழுதற்றபாசுரம். த்ருஷ்டாத்ருஷ்ட விரோதமான உங்கள்வார்-
த்தையைக்காட்டில் அவன்வார்த்தைக்குள்ள விஶேஷமிருந்தபடி
கண்டீரே. க்ருஷ்ணாஶ்ரயணம் - "யத்வஸ்துகும் நிஹிதம் மஹாயாம்"
என்னும்படியிருந்தால் "மஹாஜநோயேந கத ஸபந்தா:" என்-
கிறபடியே பெரியனான க்ருஷ்ணனின் வழியைப் பின்செல்லுகை கா-
ணும் நமக்குகார்யம் உத்தமம். உத்தயதிவிஷயம். அங்கனன்றிக்கே
இப்பாசுரத்துக்கு மேலும்மாலேயாதல் முதலிகளாலேயாதல் நம்மா-
லேயாதல் ஒருகண்ணழிவுசொல்லவொண்ணாதபடி எல்லாத்துக்கும்
மேலான பாசுரங்காணுமிது. இதுக்கு "ஸீதாஹயப்ரஹாமே நநவ-
ராநுகாரோ நவாப்யாஸ | தீவதிராயஸ்வஹதேவஸீதேவவஸதா
ஹவேக॥ வநகதக்ர தவஸ்ரேஸமஹ்ர யாஸகஷிணா:|வநகதாஸய
ஸீதஸ்ப்ரபாணி நப்ரபாணரக்ஷணம்॥" என்று ஸம்வாதிகள் சொன்-
னதாத்தாவிஶேஷமும் விபாககாலத்தில் ஷமுமும்கேளீர். யஸிஷ்டம்வ
யஶஸ்யம்வ என்று தத்தாலத்திலே ஷிஷித்து நிற்கும் ஷமும் - "ஸ
மஸ்யம்ஸர்த்தமஹோதயே" என்றுப்ரதிபாதகம் கழிந்தால்விபா-
ககாலத்தில் வருமஷமும் "நாதோஹஸ்யஹதோ [illegible] நர
ஷிவேவர | ப்ராணி நாம்ஹயஸீதாநாம் ஸஹயம்யத் ப்ரதீயதே॥
ஸஹாநுயஸே ராக்ஷயஷெ ஶரணாமதவாலநேந| யதிநிஶ்யதகஜா
வாவஸோஹதிநீஷிண:॥" என்று ஸிலிப்ரஹ்ருதிகள் அறுதியிட்ட
படியே ஶரணாகதரக்ஷணமே யதிங்களெல்லாத்துக்கும் முடிசூ

டின யத்னம். இதறிந்து காருணிகருமாய ரக்ஷணஸமர்த்தருமாயிருக்குமவர்கள் பக்கல் ஶரணாகதிக்கு ஸ்வரூபஸித்தியில் ஸம்ஶயமில்லையென்று திருவுள்ளம். ஸீமே நாதஸ்ய ப்ருத்வா ப்ராஜ்யத்ருத்வா ப்ரபத்தாம் தத்தாம் ஸ்வதந்த்ரஸ்ய ஶரணாகதஶரண [illegible] வ்ருதே | விஶ்வாமித்ர க்ரமேதா நாரதமேவம் ப்ராஹ்மவேத்யஸீ நாஸீஜம்பப்ய ஸ்வஸ்திப்ய ஸ்ருதிபி நிர்தேஶவண்டாவய:||

இதி கவிதார்க்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ர ஸ்வதந்த்ரஸ்ய

ஶ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு

அபயப்ரதாநஸாரே

வாக்யார்த்தநிர்ணயஸ் ஸப்தமோதிகார:.

ஶ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேஶிகாய நம:.

ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிஸ்ஸதாசார: ஸ்வஸ்ய ச ப்ரியமாத்மந: | ஸம்யக்ஸங்கல்பஜ: காமோ தர்மமூலமிதம் ஸ்ம்ருதம்||" என்று மஹர்ஷிகள் சொன்ன தர்மப்ரமாணங்கள் அஞ்சில் நாலையருளிச்செய்துகாட்டி பஞ்சமப்ரமாணத்தை யருளிச்செய்கிறார். "ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய தவாஸ்மீதி ச யாசதே | அபயம் ஸர்வபூதேப்யோ ததாம்யேதத் வ்ரதம் மம||" ஸக்ருச் சப்தம் உபாயத்திலே ஆவ்ருத்திஶாஸ்த்ரார்த்தமானாற்போலே காணும் ப்ரபத்தியில அநாவ்ருத்திஶாஸ்த்ரார்த்தமாயிருக்கும்படி. ஏவகாரத்தாலே நிரபேக்ஷம் சொன்னபடி. "ப்ரபந்நாய தவாஸ்மீதி ச யாசதே" யென்கிற இரண்டாலுமாக கோப்த்ருவரணமும ஆத்மநிக்ஷேபமும் சொன்னபடி. ப்ரபந்நாயவென்று மாநஸமாய் யாசதே என்று வாசிகமாகவுமாம். அபயத்திற்போலே இடவே உபாயத்தையும் பலத்தையும் சொல்லுகிறதாகவுமாம். ப்ரபந்நாயவென்று கோபலீவர்த்தந்யாயத்தாலே ப்ரயோஜநாந்தரபரனைச்சொல்லி தவாஸ்மீதி ச யாசதே என்று அநந்யப்ரயோஜனனைச் சொல்லுகிறதாகவுமாம். "ஶரணம் ப்ரபந்நாநாம் தவாஸ்மீதி ச யாசதாம் | ப்ரஸாதம் பித்ருஸம் த்ருணாதிகம் வர்தம் திஸாயத:||" என்கிற ஶ்லோகத்திலும் இப்படியே யதோசித விவேகத்தைக்கண்டு கொள்ளுவது. "பதவிர்யாஜஜ்ஞோம்" என்கிற உபாஸநம

போலே தாஶரதிப்ரயாஸாதி உதாஹ்ருதி ப்ரமாணங்களாலே ப்ரபத்தியும் ஸகலபலஸாதநமாயிருக்கும். அபயமென்று ஸங்கோசாபாவத்தாலே ஸர்வபயாபாவத்தையும் சொல்லுகிறது. "ஸர்வபூதேப்ய:" என்கிறவித்தை ஸம்பந்தியென்று சிலர் வ்யாக்யாநம் பண்ணினார்கள். ஸோமாஸியாண்டானுள்ளிட்டார்கள் சதுர்த்தியென்று நிர்வஹித்தார்கள். இரண்டு பக்ஷத்திலுமுள்ள குணதோஷ தாரதம்யங்கள் அந்தந்த க்ரந்தங்களிலே கண்டுகொள்வது. அதில் ஸம்பந்தி பக்ஷத்தில ப்ரபந்நாயவென்கிற விதுக்கு ஸங்கோசமில்லாமையாலே ப்ரபத்தியினுடைய ஸர்வாதிகாரத்வம் ஸித்திக்கும். சதுர்த்தீபக்ஷத்தில ஸர்வாதிகாரத்வம் கண்டோக்தமாம். ஸம்பந்தியானால் கேவலராவணாதிகோத்ரத்தைப்பற்றவன்று. ப்ரஹ்லாதாத்யாஶ்ரிதர்களையும் நம்மையும்பற்ற பயமில்லாதபடி பண்ணுவோமென்று அருளிச்செய்தபடியாம். சதுர்த்தியானால் விபீஷணனென்று நினைக்கவேண்டா. ராவணனாகிலும் நாமவனுக்கு அபயப்ரதானம் பண்ணுவோமென்றதாம். இப்பொருள் இதில் ப்ரகரணத்துக்கும் மேல் ப்ரகரணங்களில் ஶ்லோகங்களுக்கும் சேரும். இந்தயோஜனையில் ஸர்வரையும்பற்ற அபயாபாவஶ்ருதிகம். "நிதாநம் ஸர்வபூதாநாமேகைகஸ்யைகமேவ து। ஜிதேந்த்ரியாணாம் ஶாந்தாநாம் ப்ரஸாதஸ்தேஷு ஸர்வதா॥ ஸர்வாபராதிஷ்வபி ப்ரபந்நேஷு க்ருபாநிதி:। ப்ரஸாதயந்நேவ ஸத்யம் ஸ்வாமித்வமுபபாதயந்॥ அபாயஸம்ப்லவே ஸத்ய: ப்ராயஶ்சித்தம் ஸமீரிதம்। ப்ராயஶ்சித்திரியம் ஸாத்ர யத்புந: ஶரணம் வ்ரஜேத்॥" என்கிறபடியே ப்ரமாணாந்தரங்களில் ப்ரபத்த்யுபாயம் வரும்படியான புத்திமான ஸங்கல்பம் காணும். இனி நமக்கு ஸங்கல்பம் நடத்துகைக்கு விலக்கான அஜ்ஞானாஶக்திகளொருக்காலும்வாராதுகாணும். ஆகையால்விலக்கவொண்ணாத இவ்வ்ரதத்தைபரிவரான நீங்களுமிசைந்து ரக்ஷியுங்கோளென்று திருவுள்ளம். இஶ்லோகத்திலருளிச்செய்த ப்ரபத்தியினுடைய ஸர்வாதிகாரத்வத்தை ப்ரக்ருதமான ராவணவிபீஷணோதாஹரணத்திலேகாட்டி, இவன் விபீஷணனேயாகிலும் ராவணனாகிலும் நாமிவனுக்கு அபயப்ரதானம் பண்ணினோம். உம்மையும் முதலிகளையும் ஸஹகாரமாகக்கொண்டு நம்மை ஶரணமடைந்தவனை அநந்யப்ரயோஜநரான நீரே

நம்மோடேசேர்த்து நமக்கு பாரார்த்யத்தைத் தாரீரென்று ஸௌஹார்த்த பாரதந்த்ர்யந்தோத்த வருளிச்செய்கிறார். "விபீஷணோ வா ஸுக்ரீவ யதிவா ராவண: ஸ்வயம் | ஆநயைநம் ஹரிஶ்ரேஷ்ட தத்தமஸ்யாபயம் மயா||" நீங்கள் சொல்லுகிறப்போலே விபீஷணனாகவுமாம. அவதாரத்தின்பேறு நாமும் பெறவேணுமென்றிருக்கிற நம்முடைய மநோரதத்தின்படியே ஸாக்ஷாத்ராவணனாகவுமாம். அத்ர- "ராவணஶ்ஶரணம் கத:" என்கிற ஆர்ஷோக்தியை நேர்ந்த விவனுக்கென்றபடி. அத்ரவென்கிறவிதிலே இவனுடைய அநுபந்திகளும் அநுபத்விஷர் - அநுபந்திகளுடைய ஸகலமும் ஸித்தமாய்த்து. இவனுக்கு அபயப்ரதாநம் பண்ணித்தாவது விபீஷணாங்கீகாரத்தையிசைந்து முதலிகளபக்கல தாக்ஷிண்யங்குலையாமைக்காக இவனைச் சிறிது பரீக்ஷித்ததாகப்பண்ணி கைக்கொண்டாலோவென்று மஹாராஜருக்குக் கருத்தாகத் திருவுள்ளம்பற்றி உத்தரமருளிச்செய்கிறார். தத்தமஸ்யாபயம் மயா-ஸத்யஸங்கல்பரான நாம் பண்டே ஶரணாகதபரித்ராணத்தை நமக்கு வ்ரதமாக ஸங்கல்பித்துவைத்தோம்.விபீஷணனும் உபாயமநுஷ்டித்தான். ஆனபின்பு நாமிவனுக்கு அபயப்ரதாநம்பண்ணினோமாய்த்து. இனியிவனுக்கு நம்மைப்பற்ற பரீக்ஷையென்று ஒரு ப்ரஸ்தாநத்தை உண்டாக்கி நமக்கு வ்ரதபங்கம்பிறக்கவழகிதோ தாங்களோதெளியப்புகுகிற முதலிகள்பக்கல் தாக்ஷிண்யபங்கமழகிதோவென்று ஹரிஶ்ரேஷ்டராய் வாநரராஜ்யத்துக்கு முடிசூடின மஹாமனுக்களாயிருக்கிற நீரித்தை நெஞ்சிலேயுறைத்துப்பாரீர். ஆநயைநமென்கிறது கார்யத்தில் தீர்விருந்தபடி.

இதி கவிதார்க்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ர ஸ்வதந்த்ரஸ்ய

ஶ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு

அபயப்ரதாநஸாரே-ஶரண்யஶீலப்ரகாஶ:

அஷ்டமாதிகார:.

ஶ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேஶிகாய நம:.

இப்படி யருளிச்செய்தவாறே முன்பு, கூழாள்பட்டுநின்றீர்களை எங்கள் குழுவினில் புகுதலொட்டோமென்று நின்ற மஹாராஜர்தெளிந்து தாம்பண்ணின அபராதத்துக்கு பெருமாளை க்ஷமைகொண்டு தாமே புரஸ்காரமாய்வந்து மண்ணும்மணமுங்கொண்மின் எமதிடம் புகுதுமின் இத்யாதிகள் ப்ரக்ரியையாலே நாங்களும் ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானும ஒருவாசியற வடிமைசெய்யப் பெறவேணும். நாங்களுமிவனுக்கு ஸ்வாதாஸோஸ்மியென்னும்படி யடியோமாகவேணுமென்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, இப்படி ப்ரதிபந்தங்கழிந்தால் அநந்தரம் பெருமாளுக்கு ஶரணாகத ஸ்வீகாரமாகிற புருஷார்த்தம் பிறந்தபடியையும் "உத்திஷ்டாஶ்வாஸயம்யோ" என்கையாலே அபயம்பெற்ற ஶரணாகதனுக்கும் இப்படி விஶேஷித்துப் பெருமாள் பாசுரமன்றிக்கே தங்களுக்கு வேறொரு வுபாயமின்றிக்கே ஶரணாகதனுடைய வஶீகரணத்திலேயடங்கிக் கூடவந்த நாலுராக்ஷஸர்களுக்கும் பெருமாள் திருவடிகளைப் பெறுகையாகிற புருஷார்த்தம் பிறந்தபடியையும்பகவத்கீதாதிகளில்படியே பரஸ்பரஸம்ஶ்லேஷத்தாலே பிறந்த ப்ரீதிபரீவாஹமானஸம்வாத விஶேஷங்களையும் எல்லாமிந்த ஸர்கத்தினஶேஷத்தாலும்மேலில் ஸர்கத்தில் முகப்பாலுமாகச்சொல்லி ஶரணாகதிவேதமான ப்ரபந்தத்திலே உபநிஷத்ஸாரமான அபயப்ரதாந ப்ரகரணத்தைத் தலைக்கட்டுகிறான் ஸ்ரீவால்மீகிபகவான். அவ்விடத்தில் தாம் முற்பட நினைத்ததொன்றை விலக்கவல்லாரில்லாதபடியான நிரங்குஶஸ்வாதந்த்ர்யத்தையுடைய பெருமாளாஸ்ரிதபாரதந்த்ரராய் மஹாராஜரையும் முதலிகளையுந் தெளிவித்து ஆநயைநம் ஹரிஶ்ரேஷ்ட என்றருளிச்செய்த வுறவுடைமையிலும் நீர்மையிலு மீடுபட்ட மஹாராஜர் விண்ணப்பஞ்செய்தபடிசொல்லுகிறான். "ராகவேணாபயேதத்தே ஸந்நிவேஶ்ய விபீஷணம் | ப்ரத்யுவாச ததாக்யாஸம் ஸௌஹார்தேநாபிசோதிதः ||" ஶரணாகதனாயிவர்கை விடில்எங்களும் புகுரிலும் அழியும்படிநிற்கிறவிபீஷணாழ்வானையும் இவனையழிக்கநினைத்த பரிவரையும் ரக்ஷிப்பித்தபடியைப்பத்தவிங்கு ராகவேணவென்கிறது. தத என்கிறவித்தாலே மஹாராஜருக்குக் கலக்கமுஞ்சீததமுமான முன்னிலவஸ்தையைக்காட்டில்தெளிவும் ப்ரீதியுமானவிதொரு அவஸ்தாபேத மிருந்தபடியைச் சொல்லுகிறது. "ஸுக்ரீவஶ்ச

...ர:" ஶரணாகதன்பக்கல் அவதாரவிதவிர்ந்தபின்பன்றே விபருக்குப் பேரும்பெருமையும் நிலைநின்றது. காகுத்ஸ்தவம்சத்தில் திட்டமாய்ப் பிறந்து படைத்த சீர்மையிருந்தபடி, "ஸௌஹார்த்தாநுவிதா:" இப்படி மித்ரபாவனைமாராஜர் பெருமாளுடையவாதல் தம்முடையவாதல் ஸௌஹார்த்தம் பேசிவைக்கப்பேசுகின்றார். "கிமத்ர சித்ரம் ... யத்ராய ... கிமத்ர சித்ரம். எங்களைப்போல்வார் இப்பாசுரத்தைச்சொல்லி லன்றே வாஸ்யமாவது. தேவரீரிப்படி யருளிச்செய்தவிடத்தில் ...முண்டோ. ஸ்வபாவமென்றிருக்குமத்தனையன்றே. ... - பணையோடுபணைதத்தித்திரிந்த வெங்களாலே தேவரீர் திருவுள்ளம்பற்றியிருக்கும் ...நகலெல்லாமறியப்போமோ, "..." என்றருளிச்செய்ததேவரீர்க்கேயன்றே ...த்திலுண்டான தெரிவது. ... உடைமையழியாதபடி ரக்ஷிக்கையுடையவனுக்கேததமல்லாமைபாலே ஶரணாகதனைபச்சந்தவிர்த்து ரக்ஷித்தீர். எங்களையபவாதந்தவிர்த்து ரக்ஷித்தீர். ... ஸ்ரீவிபீஷணுழ்வான தேவர்க்கடிமைசெய்யபெறநாங்கள் அவனுக்கடிமைசெய்யப்பெறவிரண்டுவகைத்தையும் க்ருதார்த்தராக்கினீர். ... இவனுக்குமுன்கண்டறியாத ஶரணாகதன் ஒருதலையாகப்பரிவர் சொன்ன வுபபத்திகளுக்கும் ...ங்களுக்கு மிளையாத வ்யவஸாயத்தில் திண்மையிருந்தபடியேன். ... ஶிபிவானரகபோதவஸிஷ்டவிஶ்வாமித்ராதிகளான ஸத்துக்கள் நடந்தநல்வழியான ஶரணாகதவாத்ஸல்யத்திலே தேவரீர்நின்றநிலை ஒருகோடி ஶரணாகதராலும் கலக்கவொண்ணாதபடியாயிருந்தது. "..." தேவரீரருளிச்செய்த பாசுரத்தின்நிழலிலே யொதுங்கி புலியும்புல்வாயு மொருதுறையிலே நீருண்ணும்படியிருந்தது. யெனக்குமுறக்க மாட்டாமையாலே கொண்டாடுகிறீரோ. நீர் ... வாதமும்தவிரும்படி தெரிந்தீரோவென்ன. "..." ஒருத்தராலுந்தெளிவிக்கவொண்ணாதபடிகலங்கினவென்னெஞ்சும் தேவரீர் பாசுரங்களாலேதெளிந்து ஶரணாகதனை விபீஷணன் ...னென்றறியப்பெத்தேன்.

அநந்தரம் - ப்ரணாமஸ்ய ஹேதவே ந ஜாத்யாதிகளிற்படியே ஸர்வஸ்வதாநாதிகளாலும், ஸாஷ்டாங்க - அஞ்ஜலிப்ரபஞ்சங்களான மத்துமுள்ள வ்யாபாரங்களாலுமென்றபடி. "ஸதாம் ஹி ஸந்தேஹபதேஷு வஸ்துஷு ப்ரமாணமந்த:கரணப்ரவ்ருத்தய:" என்கிற படியே நம்முடையவந்த:கரணமிசைந்தபடியாலு மென்னவுமாம். ஸர்வத:- உள்ளும்புறமுமொக்கவென்றபடி. அங்கனன்றிக்கே ராவணனுமல்லன் ராவணப்ரேஷிதனுமல்லன் ராவணாநுரக்தனு மல்லனென்று ஸர்வப்ரகாரத்தாலுந் தெளியவறிந்தோமென்றுமாம். ஸர்வபரீக்ஷித:- இனிஸர்வஶக்தரான உம்மாலும் மெங்களாலுங்கலக்கவொண்ணாதென்று தாத்பர்யம். நாமினிவிபீஷணனுக்குச் செய்ய வேண்டுவதென். உங்களுக்குச்செய்ய வேண்டுவதென், இரண்டும் நீர் நியமித்தல்லது நாஞ்செயயவொண்ணாதென்று பெருமாளுக்கு திருவுளத்திற்கருத்தாகக்கொண்டு விண்ணப்பஞ்செய்கிறார். "தஸ்மாத்க்ஷிப்ரம் ஸஹாஸ்மாபிஸ்துல்யோ பவது ராகவ| விபீஷணோ மஹாப்ராஜ்ஞ: ஸகித்வம் சாப்யுபைது ந:||" துல்ய:- நிஷேத்யாஷ னைவனன்றிக்கே யெங்களிலும் பரிவனென்னு மிடந்தெளிகையாலும் "யேனோச்சிதே தநவாபித்தம் தேநஸ்யாத் தேநவா| ஸர்வதிஸ்ருஜ்யா ஸ்ருஜா தயோரந்தீ நதீயதே||" என்றும்படியெங்களுக்கும் இவனுக்கும் ஸுராயாதிக ளொத்தபடியாலும். க்ஷிப்ரம். இனியிவனை யொழியவொருக்ஷணமுமெங்களுக்குமைக்ஷயம் பண்ணவுமலாது. அவன்தானுமினியொருக்ஷணம் விஶ்லேஷம் பொறுக்கமாட்டான். ஸஹாஸ்மாபிஸ்துல்யோ பவது- இவன் யெங்களோடு பிரிக்கப்படாதே நாங்கள்பெத்தபேறும்பெத்து "ஒழிவில்காலமெல்லாமுடனாய்மன்னி,வழுவிலாவடிமைசெய்ய" திருவுள்ளமாயருளவேணும். இவனிழந்த காலததுக்கும்படி யெடுத்ததுமாய் இப்போதுகலத்திலேசோத்தையிட்டுக் கைய்யைப்பிடித்தாப்போலே தகயுண்டுநிற்கிறஸௌஹார்த்தம் தீரயிவனொருவனுமே ஒருதலையும் நாங்களெல்லாருமொருதலையுமாக விஷயீகரித்தருள வேணுமென்று ஸங்கலநத்திற்கும் ஸம்வநநத்திற்கும் தாத்பர்யம். விபீஷண: - தேவரீரவனுக்கபயப்ரதானம் பண்ணின படியாலே ராவணாதிகளெல்லா மிவனுக்கஞ்சும்படி பீஷணநாமா வானன். "விபீஷணஸ்து தர்மாத்மா ந து ராக்ஷஸசேஷ்டித:" என்கிறபடியே க்ஷவ்ய வைஶிஷ்ட்யும் தோத்துகிறது. ஸ்வராஜ்ய:ப்ரத்தில் நிலகு

லையாதபடி வரம்வேண்டிக்கொண்ட தெளிவுடையவன். "ஸீதாம் ராமாய நிவேத்ய தேவீம் ஸஹைவ ராஜந் ஸுதஸ்வீ தபோதநா:" என்று ராவணனுக்குங்கூட ஹிதம் சொல்லும்படிக் கிடான ப்ரக்ருஷ்ட ஜ்ஞானமுடையவன். தேஹஸம்பந்தமாகிற ஸாமாநாதிகரண்யம் பெறுகைக்கு ஸத்த்வோத்தரமான ஸாத்த்விகத்தாலே ஸ்வீக்ருதராய் "ராமோ விக்ரஹவாந் தர்ம:" என்னும்படியிருக்கும் பெருமாள் தாமே ஸித்தோபாயமென்று மிவர்தாமே விலக்குவாரைத் தெளிவித்தேகாஸராக்கி இருவகைப்படாதபடி பொருந்த விடுவாரொன்று துணியவல்ல மஹாவிஸ்வாஸரூபமான ஜ்ஞானத்தையுடையவன். "ஸர்வலோகஸ்ய ஸ்ரஷ்டாரம் வீரம் ராமம் ராகவம்" என்று எனக்குப்பிறந்த பழியில்லாதவன். இன்னம் கலங்குகிற வெங்களைப்போலே யாயதி ஸம்தேஹம் பண்ணினுகில் ராவணனெடுத்த கைலாஸத்தையும் வாலியெறிந்த துந்துபிகங்காளத்தோடும் பட்டதுபடித்திக்காட்டவேணுமிறே தேவரீருக்கு. ஸர்வஸம்வாதம் - காஸிராஜாமுதலான தரமுடைய ராஜகுமாரர்கள் பெறககடவப்பேத்தைகாட்டுக்கெழுந்தருளப்பண்ணின மஹாகாருணிகருடைய ப்ரஸாதத்தாலே ஸ்ரீகுஹப்பெருமாளும் நாமும்பெற்றாற்போலே இவனும் தேவரீருக்கு தோழனென்கிறத் தரம்பெற்று ராக்ஷஸஜாதிகுடல்துவக்காலுள்ள வழக்கறும்படி பண்ணியருளவேணும். நாங்கள் அடியோமென்றாலுண்மையாகிலும் தன்னீர்மையாலே இவனிசையான். எங்களுக்கு தோழனென்றாகிலும் தேவரீரைப்போலே இவனுமிசையும்படி பண்ணியருளவேணுமென்றாகவுமாம். "ஸஹாஸோபி" என்னுமவராகையாலேநாங்களடியோமாகவேணுமென்றிவருக்கு தாத்பர்யம். ஸர்வஸம்வாதம். ஸுக்ரீவனன் தம்பியான மேன்மையையிட்டு அநாதரியாதே வாநரங்களை யடிமைகொள்ள விவனை கினேப்பிடும்படி பண்ணியருளவேணுமென்று கருத்து. இத்தால் தேஹாத்மாபிமானமுதலான அல்வழக்குகளெல்லாம்கழித்து ஸாத்யஸாதநஸ்வரூபமான ஸாத்விகத்திலே நிலைநின்றவராகையாலே மஹாராஜர் பெருமாள்திருவடிகளிலே விபீஷணாழ்வானைச்சேர்த்து தாமவனுக்கடிமைசெய்ய உபநாரமிக்கிறார். இப்படி ஸமாச்ரயணாமதனை விபீஷணாழ்வானுக்கு உபேக்ஷிதத்தையும் "நிவேதயத மாம் க்ஷிப்ரம்" என்றவனிரந்தபடியே

ஸசிவரான தங்களுக்கு அபேக்ஷிதத்தையும் மஹாராஜர் விண்ணப்பஞ்செய்ய அதடியாகப்பிறந்த ஶரண்யஸமாக3மவிதி4சொல்லப்படுகிறது. “ததஸ்து ஸுக்ரீவவசோ நிஶம்ய தத்3த4ரீஶ்வரேணாபி4ஹிதம் நரேஶ்வர: | விபீ4ஷணேநாஶு ஜகா3ம ஸங்க3மம் பதத்ரிராஜேந யதா2 புரந்த3ர:||” ததஸ்து ஸுக்ரீவவசோ நிஶம்ய தத் ஸசிவருடையவும் ஶரணாக3தனுடையவும் ப்ரீதியில்காட்டில் மஹாராஜர் தெளிந்து விண்ணப்பஞ்செய்த பெரியவார்த்தையைக் கேட்டருளினபின்பு இவர்கள் காட்டித்தர நாமிப்பேறுபெற்றோமென்று பெருமாளுக்குப் பிறந்த ப்ரீதிவிஶேஷத்தினுடைய வேகமிருந்தபடி. தத்3ஶாஸ்த்ரமும் தம்முடைய வ்ரதவிஶேஷமும் நிற்க இப்போது தோழன்மார் வாக்யமே ஶரணாக3தபரிக்3ரஹத்துக்குக்காரணமென்று கைக்கொண்டருளினானென்று தாத்பர்யம். நரேஶ்வர: - ஶரணாக3தரக்ஷணத்துக்கு முடிசூடின ராஜ்யாபி4ஷேகத்திலே பிறந்தபிறவி இப்போது நிலைநின்றதென்றிருந்தார். ஹரீஶ்வரேணாபி4ஹிதம் விபீ4ஷணேந ஸங்க3மம் ஜகா3ம என்றந்வயம். த்வரா க்ஷிப்ரமென்கிற ஶ்லோகத்திலே மஹாராஜர் விண்ணப்பஞ்செய்த விபீ4ஷணாதி3களுடைய ஸமாக3மவிதி4யால் ஆநுஷங்கி3கமாக ஸ்ரீவிபீ4ஷணாழ்வானோடே தமக்குண்டானசேர்த்தியைத்தம்பேறாகப்பெற்றார். ப்ரதிப3ந்த4ங்களெல்லாங்கழிந்தால் ஸ்வரஸவ்ருத்தத்துக்கு விளம்பமில்லையிறே. இது பெருமாளுடைய ஸ்வாதந்த்ர்யஞ்சொன்னபடியாகவுமாம். “பதத்ரிராஜேந யதா2 புரந்த3ர:” என்று தன்னில் ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் பெரியனான பெரியதிருவடியோடே இந்த்3ரனுறவு பண்ணினபோது இந்த்3ரனுக்குப் பேறானாப்போலே பெருமாள் ஶரணாக3தஸமாக3மத்தைத் தமக்கு நியந்த்ருஸித்தமான புருஷார்த்த2மாகத் திருவுள்ளம்பற்றினானென்று தாத்பர்யம்.

இதி கவிதார்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸ்ய
ஸ்ரீமத்3வேங்கடநாத2ஸ்ய வேதா3ந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு
அப4யப்ரதா3நஸாரே - ஶரண்யஶரணாக3தஸமாக3ம:
நவமோऽதி4கார:.

ஸ்ரீமதே நிக3மாந்தகு3ரவே நம:.

இப்படி யொன்றாலும் ப்ரதிபந்தியிக்கவொண்ணாத வொரு உக்தி விசேஷத்தாலே யதாவஸ்தமான ஸாரணாகதன் கோவின ஸம்வாதித்தபடியை பொதுவிலேசொல்லிமேல் வ்ருத்தாந்த ப்ரகாரத்தை விவரிக்கிறான். "ராவணாநுஜே ப்ரபத்தியுள்ள தாராவணாநுஜः | விபீஷணோ மஹாப்ராஜ்ஞः ஸுக்ரீவஸவமப்யாகமத்" ராவணவண-மென்மைகொண்ட அபயப்ரதாநம் பண்ணவேண்டியிருக்க அறுக்கவொண்ணாதென்கிற அபயந்தீருமபடி பரிஹரித்த அவதாரமுசெயலில் நீர்மைவிஞ்சியிருந்தது. ததோஸ்ஸ்ரா மாபயாமா- என்று தாமருளிச்செய்ததுபோராமே, ஸுநமேய நம்ஹரிஸ்ரேஷ்- என்று மஹாராஜரையும் முன்னிலையாக்க அவரும், அஸாயுதா ஸ்ரீமதா - என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய இப்படி முதலிகளுமிசைய பெரிய திருவோலக்கத்திலே எழுந்திருந்து ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானுக்கருளப்பாடென்ற பின்பு பெருமாள்பண்ணின அபயப்ரதானம் நிலைநின்றதாய்த்தென்று தோற்றுகைக்காக விங்கே அஸமேத - என்றனுவதிக்கிறது, ஸுநதஸ்வப்ரக்ருதः - ஸாரணாந்துடைய நிலையுடைமையிலும் நீர்மையிலும்மிகவுமீடுபட்டுதாழ்ச்சி மற்றெங்குந்தவிர்ந்து நின்றாளிணைக்கீழ்வாழ்ச்சிபெற்றான. அருளப்பாடுக்குந்தூரத்திலே உபிதோவஸாரம்பண்ணிறைகவுமாம். ராவணாநுஜः-நநவேய மென்றிருக்கக்கடவ வணங்கலிலரக்கன் கிடந்தவயித்தில கிடந்தவனுக்கு ஸாரஸ்ஸாவத்தாலேவந்த வகுத்தவிஷயத்தில் வணக்கமித்து. விபீஷணः - ஒருவயத்திலே கிடக்கச்செய்தே, விபீஷணஸ்து ய ஸ்ராத்தா நதஸ்ராக்ஷஸவேஷிதः - என்று அவாஸகணாதிகளில்காட்டில் வேறொருஜாதியாக பேர்பெத்தவன். மஹாப்ராஜ்ஞः-தான்க்ஷணம்விளம்பிக்கில் பெருமாள் தரிக்கமாட்டாரென்றுதூரத்திலேயிங்கிதங்கொண்டு அறியவல்லபெரியவறிவாளன். ஸுக்ரீவஸவமப்யாகமத் - பெருமாளுடைய ஸாரணாகத வாத்ஸல்யத்தையும் மூற்பட்ட வாநரமுதலிகள்பெத்த பேற்றையுங்கண்டுதான் ப்ரஷ்ப்ரக்ருதிகளான ராவணாதிகளைத் திருத்தலாமோவென்று ஹிதோபதேஸாய ந்ருஸம்ஸத்தாலேயும் வாத்ஸல்யத்தாலேயுமித்தனைகாலங்கால்தாழ்ந்ததுக்குலஜ்ஜித்து கவிழ்தலைவிட்டான். முன்பு கல்லுந்தடியுமாய்நின்ற வொலக்கத்தையும் பார்க்க வஞ்சிநின்றான்.

னுபயோது முதலிகளெல்லாம் த்ருஷ்டவிஷயத்தில் ஸூதிவாஸிகள் போலே போத்திப் பல்லாண்டென்று நின்றநிலையைக்கண்டு ப்ரா ணாந்நிருந்த திவ்யதேசத்தினுடைய வ்யூஹாவஸ்திருந்தபடி யென்னெ ன்றுபார்த்தானென்னவுமாம். கல்லுந்தடியும்புகட்டுகையுமஞ்சலியு மாய் எதிர்கொள்ள நெருக்கிநிற்கிற வோலக்கத்திலே தேண்டனிட விடம்பார்த்தானென்னவுமாம். உத்யோகத்துக்குஸங்கதி என்று வாக்யார்த்தம் தலைக்கட்டுகிறது. வாத்வாத என்று மேலே அந்வயி க்கவுமாம். வாத்வாதாவநிம்ஹாவ்யேஷாஹ்யேதே நாவலோகயே தமக்கு சேஷபூதருமாய் பரதந்த்ருமாயிருக்கையாலே தன் கைகளுங் கால்களும்போலே தன்னிலேசொருகி தனித்தோருபா யமோங்களில்லாதநாலு ராக்ஷஸரோடேகூட உத்தேஸ்யமானதிருவ டிகளளவுஞ் செல்லவொண்ணுதபடி ஸஹைவாரவஸ்யம்தள்ள தி ருவடிகளோடே பிறவித்துவக்குடைத்தான பூமியிலே விழுந்தான். பண்டுராவணஸாநத்திலே விழுந்துஏறிட்டுக்கொண்டராஜஸ்ஸெல் லாம்போம்படி அநாநவகரஸ்யம்போலே அதத்தசேஷமான திருமுன்பில் பூமியிலேவிழுந்து திருவடிகளையஞ்சைக்கி யொ மற்றைய் பின்பெழுந்திருந்துவந்து திருவடிகளிலே தலைசாய்க்கவிழுந் தபடிசொல்லுகிறன், "ஸதாராவோ ப்யசிந்த்யாநிவாதவிஷ் ணோ | வாதயோஸ்ரணாதேவீ வதவிக்ஷூஹராக்ஷஸைஸ்ஸஹ॥" ஸ தாச்ரிவாவிஷ்ணுதியிலேயுள்ளசிலர், "யஸ்யஸ்யஸ்யஸ்யவயஸ்வயஸ்" என் கிறபடியே வந்தெறிகளான பையங்களோடு துவக்கத்து ஸம்ஸா ரவேதநத்தைக்கடந்து விஷ்ணு வதத்தைக்கிட்டினல் பிறக்கும் வேறுபாடுபோலேயிருந்தது. ராவேஸ-விஸீஷணுழ்வானுக்குவைஷ வஸாஸத்தாலே பிறந்தவாஸதாவமெல்லாங்கழியும்படி ரஜ ணீயமாயிருந்தது, தயாதன்பெத்தமாதகமணித்தடமிறே, யராதா பழயபோலிகளான யந்ங்கள்போ லன்றிக்கேயிருக்கிற ஹாரணாம தியந்ம் ஒருவடிவுகொண்டாப்போலேயிருந்தான். வாதயோஸ்ர ணாதேவீ, "தன்மைபெறுத்தித் தன்தாளிணைக்கீழ்க்கொள்ளு மப் பன்" திருவடிகளிலேதனக்குநிலைநின்ற புகலிடத்தையாசைப் பட் டான். வாதயோநிவாத-வென்றநுயிக்கவுமாம். இது ஸ்ரீவெ ங்கட நாயன் திருவடிகளை த்ருஷ்டன்பெறும்படிக்கிழுதலைப்பு. யிப்படி

பொருவன் ஶரணாகதனாய்த்திருவடிகளைப்பெறும்போது அவனை ப்பத்தினார்க்கும் அவனுடையவாத்மாத்மீயஸமர்ப்பணத்திலே து வக்குண்டானபடியாலே தனித்துஶரணாகதிபண்ணவேண்டாதே தனித்து ஸ்வீகரிப்பாருமின்றிக்கே ராஜஸேவகருடைய ஸந்நய ருக்குப்போலே ப்ராப்திஷாமர்த்யம் தந்த்ரமென்று "ஸம்ஸ்ருஷ்ட நிஷ்ட்ருவ்யக்தீவா யேஷாஸௌஸேவஶ்ரியா:। தேஷாம் நவதேவ்யா யாஸ்ஸ்வதந்த்ரீஸேஷாம்ஸ்வதந்த்ரீம்ஸாங்கம்॥" இத்யாதிகளில் சொல்லுகிற ஶாஸ்த்ரார்த்தத்தை வெளியிடுகிறான். ஸதாவிஷ்ணுஹோராக்ஷேஸ்ஸ:- இப்படி ஸ்வீகாரனான விபீஷணாழ்வான் பெருமாள் திருவடிகளை ப்பெத்தபடி சொல்லி ஸுக்ரீவனுக்கும்ஸ்ரீவைகுண்டநாயருக்கும்போ லே ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானுக்கும் பெருமாளுக்கும்பிறந்தஸம்வாதஸம்வ த்தாலே ப்ராப்திரஸ்வரீகாரத்தையநுஸந்திக்கிறான். "கப்ரு வீஷு தடாவாக்யம்ராமம் தத்ர விபீஷணா:। யதேயக்கம் யக்கம்வஸாம ப்ரதம் ஸம்ப்ரஹ்ருஷ்டம்॥ கநிஷ்டோராவணஸ்யாஹம் தேநவா ஸ்யவமாநிதா:। ஸவதம் ஸவஸ்ஸாமநாம் ஶரணம் ஶரணம்கதா:॥ பரித்யக்தாமயாலங்கா மித்ராணிச தநாநிச। ஸவத்கம் ராஜ்யஞ்ச ஜீவிதஞ்ச ஸுகாநிச॥ தஸ்ய தச்சநம் ஶ்ருத்வா ராமோவசநம ப்ரவீத்। வசஸா ஸாந்த்வயித்வைநம் லோசநாப்யாம் பிபந்நிவ॥ க்ருத்யாஹிதேஸ்தகேந ராக்ஷஸாநாம் பலாபலம்॥" கப்ருவீஷு திருவடிகளிலே ஆத்மாத்மீய ஸமர்ப்பணம் பண்ணுகையாலே "தவாஸ்மீதி தயாசநம்" என்கிறபடியே ஸநாதப்படைத்த ப்ரயோ ஜநம்பெத்தான். திருவடிகளிலே விழுகையாலே ஶரீரம்படைத்த ஹலும் பெத்தான். இபபோது வாசிகஸ்ரியமும் க்ருதார்த்தாம்படி பெருமாளுக் கொருவார்த்தை விண்ணப்பஞ்செய்யப் பெத்தான். தத்ர ஸஹோதரனான ஸாலிக்கடையாளமாகநிமத்யாஸநஸ்த்யாஸ என்று நீதிஶாஸ்த்ரத்தில் சொல்லுகிறபடியே பெருமாள்காட்ட இளையபெருமாளுக்கும் ஸுக்ரீவமஹாராஜருக்குமணுகத்துணுக்கிடும்படியா ன திருவடிபக்கத்திலே. தடா-பெருமாளுக்குசஸூயஸ்ம்பண்ண விடங்கொடுத்திலன். ராமம் - முன்பே நிவேதயத என்று முதலி களை முன்னிலையாக்கி விண்ணப்பம்செய்தான். இப்போது ஸுக்ரீ விஸம்ப்ரோஹவதாம் - யென்று ஸுக்ரீவமஹாராஜர்கொடுத்த தரம்பெத்த

வராகையாலே பெருமாள் தன்னுடனே வார்த்தைசொல்லப்பெத்தான். விபீஷண: - பெருமாளுடனே இவன் ஏகாந்தத்திலேவார்த்தைசொல்லுகிறபோது ராவணன் வழியிலொழுகின ராக்ஷஸர்க்கெல்லாம் குடல்க்கரிக்கும்படியாய்த்து. பெருமாளிவனுக்கபயப்ரதாநம் பண்ணினபின்பு இவன் பயமெல்லாம் இவன்விரோதிகள் நெஞ்சிலே குடிபுக்கது. யதாவாக்யம் - இவனுடைய யதாவிசேஷம் இருந்தபடி ஸமுத்ரத்தைக்கொடுத்து நம்பியாதே இவர்பேர்சொன்னாரையெல்லாம் ரக்ஷிக்கும்படி நஜஹ்யாம் - என்கிற நிலையிலேநின்றது. க்ருதஜ்ஞதையாகிற நிலைனின்ற யதார்த்தோடே கூடியிருந்ததென்னவுமாம். யதாக்ரம - தன்க்ருதஜ்ஞதைக்கும் வாசி ஷத்தினுடைய மதிப்புக்குமீடாக பெருமாள்திருமுன்பேவிண்ணப்பஞ்செய்தால் கேட்டாராதபடி செவிக்கினிய செஞ்சொல்லானவார்த்தையை, ஸர்வதாஸம்ஸ்த்ருணம் - இதுக்குமேலொருஸமுங்கணிசிக்கவேண்டாதே, ஸர்வைர் திரநாயாஸாஸ-என்கிறபடியேஇப்போதைய நாஸவஸாரஸ்யமே யதிவேஷமாயிருக்கை. மேலிரண்டு ஶ்லோகங்களும்அபத்தில்வாக்யார்த்தாஸ்வத்துங்களை விவரிக்கின்றன. ஸநாஜாராவணஸ்ராஹம் - தெருதொக்கும் கூடிக்கேழ்க்கவொண்ணுதபடி ஸநரயகாரியாய்க்கதறிவிததராவணனுக்குப்பின்பிறந்தவனுகையாலே அவன்வாஸத்தாலே தூஷிதமான குடலிலேபிறந்தேன். தநவாஸவபோதிதா-என்று தோஷங்களைநோராகக்கண்டு வாதிகாரவநாநம் பண்ணப்பெத்தேனுகில் அதுவுமொரு தரமாகிலாய்த்து அங்கனன்றிக்கோன்வாதாவாதா விவேகம்பண்ணுதே ஹிதஞ்சொல்லப்போனதுக்கு வாவகார்க்களுக்குமுடிசூடினராவணன் ஆளிட்டு வரிஹவிக்க அவன்மொவுதிக்குமாகாதேபோந்தேன். "ஸவஜ்ஞம்ஸாரஹதாநாம்ஸரணஸ்ரணமதா:" தெவரீர்ஸநாதொவிதவிசேஷாஸெஷதொகஸரணரானபடியாலே ராவணனிலும் தண்ணியனென வெனக்கும் புகலிடமாவீரொன்று விதாநஸவரப்ஸாதத்திலே ஒருவெளிச்சிறப்பு முன்காட்ட ஸரணஸரணவஸ்ரியுடைய தெவரீரைஸரணமாகவடைந்தேன், ஸக்ருதெவப்ரபன்னாய ஊதஸ்ராதிகளில்ப்படியே முன்பே ஸரணாமதிபண்ணி தத்தஸ்ராஸயம்யா-என்கிறபடியே ஸமுமும்பெற்றவன் இப்போதுதிரி

ஸியும் ப்ரவ்ருத்திபண்ணுகிறானல்லன். இது தன்னிஷ்டையை யநுஸந்தித்து தனக்குங்கூடப்பெருமாள் புகலிடமானபடிக்கு க்ருதஜ்ஞனாய் கொண்டாடினபடி. முன்பே ராஜ்யகாங்க்ஷீவராக்ஷஸ: - என்று தனக்குப்பிறந்த பழிதீரும்படி உத்தரவாக்யத்தில்படியே தன்னுடைய வநந்யப்ரயோஜநத்வத்தைவெளியிடுகிறான். பரித்யக்தாமயாலங்கா - எங்களுக்கு ஸர்வக்ஷேமமான படைவீடாயிருக்க இத்தை ஹரி பாஹ்யராயிருக்கும் பாஹ்யாதிகளுடைய தேஶங்களை முமுக்ஷுக்களானவர்கள்விடுமாப்போலே ஸவாஸநமாகவிட்டேன். பரித்யக்தா-பரித்யக்தா - அவ்வூரில் துவக்குடையவையெல்லாவற்றையும் அருவருத்தேன். மயாபரித்யக்தா-நான் துவக்கறவிட்டேன். தேவரீர் ஸம்பத்தென்றுபேரிட்டு ஒருவிலங்கை பூட்டுகிறீரோவென்று நடுங்காநின்றேன். மித்ராணிச-மித்ரபக்ஷபாதகம் என்னும்படியிருக்கச்செய்தே தேவரீரோடே விரோதித்த மித்ரர்களை ஶத்ருக்களென்றுகைவிட்டேன். தநாநிச-ஸர்வஸ்வம் நமக்ஷேத்ரங்களென்னும்படியிருக்கிறதநங்களையும் அவைத்தோட்டைத்துவக்குத்தானே ஶத்ருக்களுக்குக்காரணமாகக்கண்டபடியினாலேவிட்டேன். ஸகாரத்தாலே மித்ரம் ஸாரம் ஸதர்மாதிகளிற்படியே தேவரீர் திருவடிகளிலே ஸேவைக்கு விரோதங்களொல்லாத்தையும் விட்டேனென்கிறான். நாட்டார் ஸர்வஸ்வமென்றிருக்கு மவைத்தையெல்லாம் விட்டீராகிலும் அவத்தினுடையவிழவு நெஞ்சிலேகிடவாதோவென்றில் திருப்பாற்கடலிலே வாய்வைத்தவனுக்கு நாய்ப்பால்குடியாத விழவுண்டோவென்கிறான். ஸவஸ்தம்ராஜ்யஞ்ஜீவிதஞ்ஸர்வாநிவஹா ஹாவகரணங்களும் ஹாக்தவானவென்னுடையஸத்தையும்ஹாமங்களுமெல்லாமதேவரீரையநுபவிக்கையாகிறஹாஸமுத்ரத்தில் திவலைகளிலேயொதுங்கிக்கிடக்கும். இதுஸமுத்ரத்திலேகுளப்படியுமுண்டென்னுமாப்போலேயிருப்பதொருபாசுரம். இப்படி ஸநந்யப்ரயோஜநனான விபீஷணாழ்வானுக்குமேல் லங்காராஜ்யம்வந்தபடியென்னென்னில் அது ராவணியோமா நாஸ்தாய நமஸிக்குனை விஷணுக்கு "நின்னையேதான்வேண்டி நீள்செல்வம்வேண்டாதார் தன்னையேதான்வேண்டும் செல்வம்" என்கிறபடியே வந்ததத்தனை. இப்படி ஶரணாகதன்பாசுரத்திலே ஈடுபட்ட பெருமாளுக்குப்பிறந்த இரக்கத்தையும் அதடியாகவருளிச்செய்த ப்ரகாரத்தையுஞ்

சொல்லுகிறான். தமேவ த்ருஷ்டியால் தஸ்ய-சந்த்ரஸாரணனும் சந்த்ரப்ரயோஜநனானவனுடைய, தத்வம் - ஸுக்ரீவந்த்ரந்த்ர மதிக்க வ்யாஜமாக அபாய-ப்ரதமான வசனத்தை ராமோவ வந்தேய் வீக்ஷ - "அஸ்மாம் நாஸிவம்யகேத அஷ்டாவயதி நாஸ்த்ர தாநு அநுக்ஷாதிநவாயி-மேஷ்ரா ராமோஅந-ர்ஹிஸாஷமேத" என்று கவிபாடினால் இதுவரமாயமாயிருக்கும்படி மஹாதிமயமுடைய பெருமாள் ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான் காயத்தைப்பற்ற இனியொரு வக்தவ்யமில்லாமையாலே தம்முடையவவதாரப்ரயோஜநமான உத்க்ஷேப்தி நாமத்துக் குவயக்ஷமாக "ஸுவர்ணஹிஜ்ஜதமேவ நராக்ஷஸா நாம்பவுாவளும்" என்று ராக்ஷஸவர்த்தாநத்தைக் கேட்டருளினார். வயஸாவஸாங்கயிமேவந்ம் - நீர் இதுக்குமுன்புபட்ட செறுப்பெல் லாம் நமக்காகவன்றே. இதெல்லாம் ஏற்கவே கோலப்பெறுதே ஸாவராயரான நாமன்றே பட்டோமென்னுமாப்போலே இன் சொல்லாலே இவனையுருகப்பண்ணி யருளிச்செய்தார். அருளிச் செய்கிறபோது- ஜொவநாஷ்ரம் விபந்திவ - பெருவிடாய்ப்பட்ட வன் தண்ணீரைக்கண்டால் ஒருக்காலும் விடமாட்டாதாப்போலே பாரித்துத் தானென்னைமுற்றப்பருகினான். உதராதிகளிற்படியே ஸம்ஹயானின்றுகொண்டு ஸநவயிகதயாஸஸஹாத-ர ந்ராம மஹாங்களான திருக்கண்களாலே ஸ்ரீவெகுண நாயன் அக்ஷனைப் பார்த்தருளுமாப்போலே குளிரப்பார்த்தருளி ஆலாங்கட்டியைவிட் டெறிந்தாற்போலே யவனை "மீதமேதாநிராயஃ" என்னும்படி பண்ணிக்கொண்டு வார்த்தையருளிச்செய்தார். இதற்குமேலுள்ள தெல்லாம் ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான் ஆநாரயித்த கைங்கர்யத்துக்கு உறுப்பான பாரிப்பாகக் கண்டுகொள்வது.

ராகவேணாபயம் தத்த்வா ஹநுமதி நயம் ப்ரஜ்ஞஜ்ஞ உபேக்ஷ்ய [illegible]
ஸ்ராகம்வம் ஸம்ஸ்க்ருத்ய ஸர்வவைக்ராந்த்ய ஸமக்ஷணாதிகாயஸ|
ப்ரஹ்மா விசக்ஷணாரிகயோராக்ஷம் ஸவிமேக்ஷம் ப்ரமத்ரம்
ஜிகாயவேஷ்யவஸ்ஸ்வம் * ஸஹஸஷேவேயீக்ஷ்ராவணம்ராஹேஷ்ரஃ||

அவநிஸ்ரவெம்கடேஸம் ஸஹஸம்ஸக்தமேதிகாதாப்ரம்|
அபயப்ரதாநஸாரம் ம்ராப்ரஸாரவஸ்யம்வம்லிவக்ஷ||

* ஸப்தமேஸர்கே - உதாஹரணம்.

பொன்னையிகழ்ந்து மிருகங்கள்புல்லிய புல்லுகந்தால்
மன்னமொடுப்பதப் பொன்னலதேமன் னுலகனைத்தும்
தன்னையடைந்திடத் தானருள்செய்யுந் தனிச்சிலையோன்
பொன்னடிநாமடைந்தோம் புறமானொன்கொல் செய்திடிலே.

வேதத்திரளில் விதியுணர்ந்தோர்கள் விரித்துரைத்த
காதற்கதியையும் ஞானத்தையுங் கருமங்களையும்
சாதிக்கவல்ல சரணாகதிதனி நின்றநிலை
ஓதத்துடங்கு மெழுத்தின்றிறத்தி லுணர்மின்களே.

மூவுலகுந்தன்பிழையைத் தானேசாற்ற
 முனிவர்களுந்தேவர்களு முனிந்தவந்நாள்
தாவரிதாயெங்கும்போய்த் தளர்ந்துவீழ்ந்த
 தனிக்காகந்தானிரந்த வுயிர்வழங்கிக்
காவலினியெமக்கெங்குங் கடனென்றெண்ணிக்
 காணநிலையிலச்சினை யன்றிட்டவள்ளல்
ஏவல்பயனிரக்கமிதுக் காறென்றோது
 மெழிலுடையாரிணையடிக்கீ ழிருப்போமே.

இதி கவிதார்க்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ர ஸ்வதந்த்ரஸ்ய
ஶ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு
ரஹஸ்யத்ரயஸாரே
ப்ராப்தி ப்ரகார ப்ரபந்த꞉
உபஸம்ஹாராதிகார꞉.

கவிதார்க்கிகஸிம்ஹாய கல்யாணகுணஶாலினே |
ஶ்ரீமதே வேங்கடேஶாய வேதாந்தகுரவே நம꞉ ||

ரஹஸ்யத்ரயஸார꞉
ஸம்பூர்ண꞉.
ஶ்ரீமதே நிகமாந்தகுரவே நம꞉.

ஸ்ரீரஸ்து.

அஷ்டச்லோகீ வ்யாக்யாநஸ்ய

ஶுத்தாஶுத்தபத்ரிகா.

பக்கம்.	வரி.	அசுத்தம்	சுத்தம்.
௩	ரு	யிருக்கிற	இரக்க
௬	உ	ரக்ஷாகாங்க்ஷீ	ரக்ஷ்யகாங்க்ஷீ
”	க0	ஸந்தேஹா	ஸந்தேஹா
எ	அ	என்கிறபடியே	என்றும்
”	ககூ	ஶரணாகதியை	ஶரண்யதையை
”	”	குடுக்கவே	கடக்கவே
அ	கக	காஸ்தம்பரிக்ருதே	காம்ஸ்தம்பரிக்ருதே
கூ	௩	அத்தைக்கண்டுகொள்ளாமை	மற்றக்கண்கொள்ளாமை
”	”	கொலை	கொல்
க0	கக	வஸி	வஸிக்கு
கஉ	உ	பொருத	பொருந்த
”	கூ	தெனறுதனக்குத்தாமே	தென்னென்னுத்தாமையாலே
”	௩க	விஷயத்தையும்	விஶேஷத்தையும்
க௩	உ0	ஸம்ஸர்கம்	ஸர்கம்
”	உஅ	குடிமக்கள்	குடும்பங்கள்
க௪	௪	வ்யாவ்ருத்தி	வ்யாவ்ருத்தி
கரு	க	ஜவாநிதஃ	ஜ்வாலாநிதஃ
”	௩	பண்ணின	பண்ணி
”	கஉ	கோலி	கோலினதென்னெனில்
”	உஉ	இவ்வநந்ரு	இவனநந்ரு
”	உஎ	கிளர்த்தி கூதியை யடைகை	தளர்தியை அடக்குகைப்
க௬	எ	விடாத	விடான்
”	கூ	மருவுத்திரமாத்திறம	மறுமாத்தம்
”	க௪	செய்து	செய்தது
”	உஉ	பெருமாள்	ஆழ்வான்
”	உஅ	ஸஸம்	ஸஸம்

ப்ருஷ்டம்.	பங்க்தி.	அஶுத்தம்	ஶுத்தம்.
,,	௩௦	மிருக்கொண்	மீறிக்கொண்
௧௮	௧௧	பிறங்தேன்	போங்தேன்
,,	௧௮	த்வெரீ:	த்வைரீ:
௧௯	௨௮	ஶக்யடி	ஶக்ய
௨௦	௭	மாணநிஷேதாஷ்டமா ணவக்யம்	நிஷேதாஷ்டமாணம்
,,	௧௯	ஸவிராஜ	விராஜ
,,	௨௨	முன்	நாமும்
௨௧	௮	உன்னிலே	உள்ளில்லே
௨௨	௩	ஞளுக்கே	ஞனுக்கே
௨௩	௨	படாமை	படாதே
௨௪	௧௪	ராக்ஷஸாநூ	ராக்ஷஸா:
௨௯	௨	ரான	ராக
௨௭	௨௫	ப்ரயோமராக்ஷாரஷிதனுய்	ப்ரயோமரஷிதனுய்
௨௮	௧௨	பின்துடர்ந்து	பின்துடர
௨௬	௨௩	ஸம்யோகயாக	ஸம்யோகயாலே
௩௨	௩௧	தாலென்றபடி	தாலேயாதலென்றபடி
௩௩	௧௨	தன்னை	தானே
,,	௧௬	கணக்காளிகளாக	கண்காணிகளாக
௩௪	௩	ஹிதம்	யுக்தம்
,,	௨௨	ந்த்ராஷ்டி	த்ராஷ்டி
௩௮	௨௩	யஜமான	யஜ்ஞமான்
௩௬	௨௯	ஶீஞ	வ்யவிஶேஷ
௪௦	௫	உதர்யாதிகள்	உதர்யாதிகளில்
,,	௬	ஸம்யங்கழிந்தால்	ஸம்யகங்கழிந்து
௪௨	௯	அங்கனன்	அங்ஙனன்
,,	௨௭	தகயுண்டு	தகையுண்டு
௪௩	௧௬	ஸஜாதி	ஸஜாதியில்
௪௪	௧௬	திஸம்யங்க	திஸம்யகங்க
௪௪	௨௪	ஸித்த	ஸிஷ

பத்ரம்.	பங்க்தி:.	அஶுத்தம்.	ஶுத்தம்.
௪௫	௫	ஸர்வலோகநாயக:	ஸர்வலோகநாயகநு
,,	௧௯	வணங்கலில	வணக்கமில்லாதவ
,,	௨௬	ஸர்வலோகநாயக:	ஸர்வலோகநாயகநு
,,	௨௮	ளிகளைத் திருத்தலாமோ	ளிகளையும் திருத்தலாகலாமோ
,,	௨௯	தைர்யாயுஷா	தைர்யாயுஷோ
௪௬	௧	ஶ்ருதிவாக்யங்கள்போலே	ஶ்ருதிவாக்யங்களைப் போலே
,,	௧௰	சொருகிதனி	சொருகித்தனி
,,	௯	தமக்கு	தனக்கு
௪௮	௧௭	கூடிக்கேழ்க்க	கூடிக்கிட்க்க
,,	௨௧	தாமாகி	தாமாக
